

VÁCLAV KLAUS
a kolektiv IVK

Část A
Znovu o covidové hysterii: Kde jsme teď?

Část B
Tři prohlášení IVK ke kovidové situaci z počátku roku 2021

Část C
Nejnovější vybrané texty autorů IVK

Část D
Příloha: Dopisy Václava Klause ministroví zdravotnictví Janu Blatnému

ZNOVU O COVIDOVÉ HYSTERII: KDE JSME TEĎ?

Akutní medicínská fáze koronavirové krize je pravděpodobně za námi

Nežádáme vládu, aby to oficiálně vyhlásila, ale žádáme, aby to vzala při svém rozhodování v úvahu. A aby nás přestala strašit a zacházet s námi jako s malými dětmi.

Část A

Znovu o covidové hysterii

Znovu o covidové hysterii: Kde jsme teď?

Václav Klaus a kolektiv IVK*

Úvod

Před pěti měsíci, koncem listopadu roku 2020, se v sídle IVK konaly už sedmnácté Rozmluvy na Hanspaulce, tentokrát na téma tehdy u nás rychlým tempem se rozvíjející jedné z dalších vln epidemie nemoci Covid-19. Vedlejším produktem naší tehdejší diskuse se stala kniha „**Rozum proti kovidové panice**“¹, jejímiž spoluautory jsou vedle zástupců IVK přední osobnosti české medicíny a společenských věd. Autoři knihy ve svých textech vyjádřili své kritické názory na dosavadní přístup vlády k epidemii nemoci Covid-19 i k širším souvislostem, které epidemie přináší pro českou společnost. Tyto širší souvislosti (tzv. kolaterální jevy) jsou evidentně negativní a my jsme navíc přesvědčeni, že zbytečné. Politika vlády mohla být jiná. Nad rozumem zvítězila panika doprovázená chybným uvažováním a akceptací progresivistické ideologie.

Přes všechny překážky, které v následujících měsících pro vydávání knih a jejich distribuci přinesl u nás zavedený tvrdý lockdown, se kniha setkala se značným zájmem čtenářů, o čemž svědčí nezbytnost provést dva rychlé dotisky původní-

* Na přípravě této publikaci se podíleli Jiří Weigl, Ladislav Jakl, Ivo Strejček, Petr Macinka a Filip Šebesta.

¹ IVK, publikace č. 55, Praha, únor 2021.

ho nákladu. Velká většina myšlenek, které v ní autoři vyslovují (a které vládní kovidistická a mainstreamová média ostře napadají), platí i teď, kdy se epidemická situace od loňského podzimu výrazně změnila. Ve svých celkových důsledcích bohužel nikoli k lepšímu.

Část 1

Kde jsme více než po roce epidemie?

Přes v minulosti svým rozsahem neznámé a nevyzkoušené potlačení života v celé zemi, přes uzavření škol, které je i v dnešní Evropě zcela mimořádné², přes masivní omezení pohybu občanů uvnitř země a přes řadu dalších drastických opatření patří Česká republika k zemím nejvíce postiženým touto nemocí, a to jak z hlediska počtu nakažených, tak z hlediska počtu jejich obětí (jakkoli považujeme statisticky vykazované hodnoty za nadsazené).

To jsou tragické, avšak dobře identifikovatelné dopady epidemie a protiepidemických opatření. Stále však teprve jen tušíme (a nepochybně podceňujeme) rozsah široké škály souvisejících škod, které napáchala chaotická a nepřiměřená reakce vlády na nový koronavirus (za účinné pomoci médií a byznysu, jehož část na tom umí vydělat) ve zdraví a zdravotnictví, v kultuře, ve školství, v hospodářství a v dalších součástech života naší společnosti.

Mezinárodní srovnání ukazují, že naše země koronavirovou krizí nezvládá, že přijatá protiepidemická opatření nefungují a že přinášejí daleko více škod než užítku. Kritický tón naší lednové publikace potvrzuje svoji oprávněnost.

Dnes se z epidemického hlediska nacházíme v lepší situaci než v lednu – vykazovaná čísla nakažených, nemocných, hospi-

² Viz šokující březnový graf v Newsletteru IVK, březen 2021.

talizovaných i mrtvých postupně klesají. Vláda oznámila dílčí, velmi opatrné kroky k tzv. rozvolnění, i když jsou první výroky nového ministra zdravotnictví Arenbergera právě v tomto ohledu naprosto šokující. **Akutní medicínská fáze koronavirové krize je pravděpodobně za námi.** Nežádáme vládu, aby to oficiálně vyhlásila, ale žádáme, aby to vzala při svém rozhodování v úvahu. A aby nás přestala strašit a zacházet s námi jako s malými dětmi.

Významná část populace naší země se již s koronavirem setkala, další část populace má (nebo získala) přirozenou imunitu a část prošla masovou vakcinací (která však zatím situaci přímo ovlivnit nemohla, ač její fanatičtí zastánci tvrdí opak). Očkování teprve nyní nabírá na tempu. Velká část našich spoluobčanů dokonce věří, že podstoupit očkování je poslední – relativně snesitelnou – cenou za návrat k normálnímu životu.

My máme bohužel mnoho důvodů a argumentů se domnívat, že tomu tak není. Rychlý návrat k normálnímu životu nečekáváme. Všechno nasvědčuje tomu, že s námi virus SARS-CoV-2 zůstane natrvalo. Za horší považujeme to, že – u nás doma i v okolním světě – vidíme ze strany těch, kteří vládou, **neskrývanou snahu učinit ze zavedených omezení svobodného života věc trvalou, která s námi zůstane bez ohledu na vývoj této konkrétní epidemie.**

Proto vzniká tato mezizpráva, tato malá publikace, která reflektuje poznatky z vývoje uplynulých pěti měsíců a která varuje před naivně optimistickým výhledem do budoucnosti a před šířícími se (resp. záměrně šířenými) falešnými iluzemi. Upozorňuje na nebezpečí, která nám hrozí, na jeho příčiny i hybné síly.

Jak se s touto nečekanou zápletkou³ našich životů vypořádá-

³ Zápletko, resp. v co se vyvinula, nebylo tak nečekané. Vývoj předcházejících let přinášel mnohé varovné tendence, kterým jsme se věnovali v řadě našich publikací, zejména v knize Sebedestrukce Západu (IVK, publikace č. 52, srpen 2020).

me, záleží a bude záležet na všech, které roční zkušenost snad už dostatečně poučila, kteří už toho mají dost, kteří nechtějí přijmout pasivní postavení bezprávných obyvatel všemocného státu, jeho politiků a jeho expertů a bude záležet na všech, kteří odmítají nebezpečnou, nedemokratickou ideologii kovidismu, kterou rychle přijaly za svou elity u nás i ve světě.

Část 2 Politicko-ideologický aspekt tématu aneb covid versus kovidismus

Ideologům kovidismu se s mimořádnou úspěšností podařilo zatemnit skutečnou podstatu problému současné éry. Podařilo se jim označit ho za problém výlučně medicínský a oddělit ho od jeho věcné i politicko-ideologické stránky, které jsou – a to se snažíme zdůrazňovat vlastně už celý rok⁴ – svými důsledky naprosto dominantní⁵.

Od samotného počátku epidemie na jaře 2020 jsme – na rozdíl od mnoha politiků, od jimi oblíbených expertů a odborníků a od převážné části politicky angažovaných médií – **důsledně odlišovali koronavirus SARS-CoV-2 od nemoci Covid-19.** Je neuvěřitelné, překvapivé a neobhajitelné, že míchání těchto zcela odlišných pojmů přetrvává dodnes. Téměř osamoceně jsme zdůrazňovali odlišnost covidu od kovidismu. **Covid-19 je – jakkoli problematická a jakkoli svými příznaky špatně definovaná – nemoc,** kterou má smysl diskutovat v medicínské terminologii (jakkoli se – ač jsme ji leckteří prodělali – můžeme „laicky“ lišit v hodnocení její vážnosti pro lidský život). Tato nemoc není zjiřitelná žádným testem, o tom prováděné testování není, ač si to mnozí lidé stále myslí. Je zjiřitelná pouze

⁴ Poprvé v knížce Karanténa, publikace č. 49, IVK, Praha, duben 2020.

⁵ Klaus, V., Karanténa 2.0, IVK, publikace č. 54, Praha, prosinec 2020.

svými – poněkud nejednoznačnými – příznaky. Veřejnost je různými odborníky v tomto ohledu stále záměrně matena.

Kovidismus – na rozdíl od covidu – není nemoc. Kovidismus dokonce ani není bojem s covidem. Kovidismus je víra. Je to světonázor. Je to ideologie, která je používána k ospravedlnění radikálních, v minulosti téměř nevidaných zásahů státu do lidské společnosti a do lidských životů. Je to útok progresivistických ideologů na svobodu člověka. Je to také – v minulosti jednoznačně vyvrácená – víra ve schopnost, účelnost a užitečnost státu a z ní plynoucího nezodpovědného extendování jeho moci.

Mysleli jsme si sice, že to naše komunistická zkušenost dávno prokázala, ale ukazuje se, že víra ve schopnosti státu přetrvává. Stát údajně ví lépe než svobodný člověk sám, co je pro každého z nás dobré. Navíc je stát (resp. jeho představitel) přesvědčen, že je schopen toto dobro pro všechny zajistit. Patří sem i víra ve schopnost zbavit lidský život rizika, ale i víra v možnost zajištění nároku člověka na život ve štěstí. **Je to arogantní odmítnutí reality a lidské zkušenosti.** Je to odmítnutí svobody s nevyhnutelným následkem masové diskriminace miliónů lidí.

Někde už jsme řekli, že je kovidismus „blízký příbuzný komunismu“ a že přináší velmi srovnatelný stupeň omezení lidské svobody. Kovidismem se proto nikoli náhodou zaklínají různí novodobí věrozvěstové předností a výhod nesvobody a v jejich textech se postupně začíná rodit **vědecký kovidismus**, který má ambici stát se novou verzí už pozapomenutého a totálně zdiskreditovaného vědeckého komunismu.

Kovidismus je – svými plány, nástroji a metodami – také návodem (a opodstatněním metod) jak zrušit demokracii a lidskou svobodu. Nepodceňujme to. Není to pouhé blouznění naivních a nezodpovědných progresivistických snů, je to i návod pro vykonavatele nesvobody, pro propagátory a reali-

zátory „covidové tyranie“, jak postupovat v realitě. Důsledky toho vidíme kolem sebe dnes a denně a hrozíme se, co z toho zůstane konstantou našich životů.

Část 3

Následky covidu (a kovidismu) nebudou jen krátkodobé, stanou se trvalými

Halasně vytrubovaný boj s nemocí Covid-19 a v tomto boji používané metody nebudou jednorázovou akcí, po které se život vrátí do starých kolejí, jak se nám propagátoři kovidismu snaží tvrdit. Dobře vědí, že by se lidé nenechali tak snadno zbavit svobody, svého životního stylu a svých návyků, pokud by věděli, že to bude nadlouho nebo dokonce navždy.

Donekonečna slyšíme utěšování, že „příští týden rozhodne“, že „ještě několik dnů musí být PES na stupni 3“, že restrikce padnou „až poklesne počet hospitalizovaných na polovinu“, že děti půjdou do škol „až budou naočkované rizikové skupiny, hlavně osoby nad 80 let“. Všudypřítomná kovidistická propaganda nás vyzývá, ať zatneme zuby a ještě chvíli vydržíme, protože světlo na konci tunelu už za chvíli bude vidět a vše se zase vrátí k životu, jak jsme ho znali. Nikoli. Tak to není. **Život probíhá teď, je nutno žít v podmínkách dneška, a ne odkládat život „na jindy, na potom“.** Navíc máme o tom budoucím, postcovidovém životě své pochybnosti.

Pochopit toto všechno je zásadně nutné pro dnešní rozhodování každého z nás. Jinak se budeme chovat za situace, kdy uvěříme, že spása už je za dveřmi, teď jen chvíli zatneme zuby, a záhy budeme vysvobozeni. Jinak se budeme chovat za situace, kdy oprávněně předpokládáme, že je od nás vyžadováno jednou provždy přizpůsobit své chování, rozhodování a plánování, neboť **nenormální situace bude – po neznámo jak**

dlouhou dobu – povinně respektovanou (a dokonce velebenou) normálností.

Děláme dobře, že v situaci, kdy podle všech viditelných faktů jde o případ druhý, volíme svou nepozorností, leností, krátkozrakostí a nerozhodností řešení vhodné pro případ první? Proč to děláme? Nechali jsme si to vnutit? Přesvědčili nás naši experti a ministři zdravotnictví? Nedali jsme jim příliš velkou moc? Přijali oni někdy vážnou diskusi o svých názorech? Diskutovali s námi byť jedinou minutu? My jsme ze své celoroční zkušenosti přesvědčeni, že nikoli.

Obáváme se, že u nich zvítězilo něco jiného než odborný názor a vědecká fakta. Zvítězilo u nich opojení svou náhle získanou mocí (a mediální slávou). To nesmíme akceptovat.

Část 4

Politici a jejich zodpovědnost

Obvykle míváme jako IVK tendenci bránit nejen politiku, ale i politiky před populistickým znevažováním jejich jednání. To bývá strašně laciné a nezodpovědné. V případě covidu a politiky vůči covidu to však nejde. Tentokrát i my hovoříme o selhání politiky, o jejím zneužití k destrukci svobodné společnosti a k vyvolání bezprecedentní hospodářské krize⁶. Politici dokazují, že umí „mistrovsky“ vytvářet mezi lidmi strach a pomocí tohoto strachu občany svých zemí ovládat.

Prakticky ve všech zemích světa se politici iniciativně chopili příležitosti, kterou objevení se neznámé nemoci v daleké Číně přineslo, a – koordinováni mezinárodními organizacemi – přijali do té doby nikdy nezaznamenaný přístup k podobné nákazě: shora nařízené umrtvení hospodářských i společenských

⁶ Ekonomickým aspektům koronavirové krize byla věnována naše kniha Ekonomické aspekty koronakrize (IVK, publikace č. 51, srpen 2020).

aktivit bez ohledu na jejich důsledky a náklady, pokrytecky zdůvodněné snahou o záchranu lidských životů.

Je skutečností, že **společenská devastace způsobená lockdowny a dalšími opatřeními tohoto typu daleko přesahuje škody napáchané vlastními epidemiemi**. Neexistují přesvědčivé důkazy, že by tato, státem shůry diktovaná omezení života nějakým zásadním způsobem omezila šíření nemoci. Existence velkých rozdílů mezi různými zeměmi z hlediska průběhu epidemie a jejích obětí je ignorována a o vysvětlení příčin těchto rozdílů se nikdo z vlád a mezinárodních organizací nepokouší. Ti, kteří si troufají opatření států kritizovat, jsou označováni za „popírače“, za cyniky, kterým nejde o lidské životy, za hokynáře porovnávající na misce vah procenta HDP s lidskými životy.

Pro politiky se hlavní prioritou stala prevence nemoci, což je strategie, která se ukázala být zcela iluzorní. **Vymýtit virus a zabránit jeho šíření bez totální hospodářské a společenské devastace země nelze**. Přesto politici úporně prosazují prevenci formou vakcinace na úkor včasného léčení skutečně nemocných⁷. **Namísto léčení spouštějí masové očkovací programy nedostatečně vyzkoušenými vakcínami**, o nichž není jasno, jakou a jak dlouhotrvající imunitu vytvářejí.

Nejde o omyl politiků, je to jejich záměr. Politickým elitám tato epidemie a způsob jejího léčení dává příležitost vyvázat se z demokratických omezení své moci, dává jim šanci tuto svou moc uplatňovat na masy zstrašených a proto neprotestujících občanů, bez sebemenší odpovědnosti a mezí mohou utrácet veřejné prostředky, mohou předstírat úspěchy či se naopak vyvíňovat ze svých selhání. Obrovsky (a obáváme se, že nevratně) narůstá moc byrokratického aparátu, který politikům slouží (a ze své vzrůstající moci se raduje).

⁷ Viz Weigl, J., COVID: Léčeme ohrožené skupiny lidí včas, Neviditelný pes, 27. března 2021.

Značná část politiků se navíc tváří, že jejich rozhodnutí nejsou politická, že pouze následují doporučení tzv. odborníků, kteří jim radí. Tím tito odborníci v podstatě rozhodují o vládních krocích. Jak se situace postupně zhoršuje a jak roste nespokojenost občanů, **sílí i alibismus politiků a jejich schovávání se za záda odborníků**. To kritizujeme už dlouhou dobu.

V oblasti společenského myšlení a veřejného diskursu covidová krize vede k tomu, že se kovidismus stává převládající ideologií na levé i pravé části politického spektra. Zrušení pravolevého sporu však vede k destrukci politiky a k totálnímu odcizení politiků od zájmů a priorit většiny občanů.

Část 5

Expertí a jejich – v dosavadním vývoji lidstva nevídané – postavení

Jednou věcí je selhávání politiků. To není všechno. Kovidová krize velmi průkazně odhalila i slabost a prodejnost tzv. odborníků a vědců, o jejichž společenskou autoritu se opírá dnešní útok politiků, politických aktivistů a ideologů na demokratickou společnost. Selhání vědy a vědců (zejména ve společenských vědách) není v dějinách neznámým fenoménem, souvisejí s ním všechny velké tragédie minulého století (i současný klimatický alarmismus), ale teď – i pomocí v minulosti nedostupných informačních technologií – dostal tento fenomén novou kvalitu.

Dnes je k právě probíhajícímu velkému společenskému experimentu (k „velkému resetu“, abychom citovali davoského Klause Schwaba) využita medicínská panika a je smutnou skutečností, že se mnozí lékaři i řada vědců z přírodovědeckých oborů do ní nechala ochotně zatáhnout natolik, že jim nevádí jejich zneužití a to, že se stávají hybnou silou kampaně, jejímž cílem je omezení a potlačení svobody a demokracie.

Tito vědci a tzv. odborníci dokonce neváhají svými jmény zaštitit i útok na vzdělání a školství pod záminkou prevence šíření nemoci⁸. Výsledkem je faktické zrušení povinné školní docházky a z toho plynoucí nedozírné škody na znalostním potenciálu a mentálním zdravím mladé generace.

Současný vývoj je posledním úderem dlouhodobě klesající kvality vzdělání na všech úrovních vzdělávacího systému. Někomu to – zdá se – může i vyhovovat. Platí totiž, že čím více se snižuje obecná vzdělanost, tím více je usnadňována manipulace a tím více stoupá snadnost zneužití vědy pro různé politické a ideologické záměry.

Koronavirová krize u nás bohužel prokázala nejen selhání politiků, ale i selhání tzv. odborníků. Nejenže nedokázali i při použití všech drakonických lockdownů šíření nákazy zastavit nebo omezit, ale nedokázali ani předejít zbytečným obětem. Kritériem potvrzujícím jejich selhání je počet hospitalizovaných a zemřelých, který Českou republiku drží na samé špičce evropského srovnání.

Závěr

Zdráháme se zahájit další kolečko přetahování se o data a jejich interpretaci. Arogance expertů mezioborové skupiny pro epidemické situace MeSES je bezmezná. Koronavirus vytvořil situaci, která z bezejmenných specialistů vytvořila mediální hvězdy se značným politickým vlivem. Čím déle bude krize trvat, tím déle se budou hrát na výsluní pozornosti a vlivu. To je pro řadu z nich nesmírně motivující. Je to lidské.

Pan Maďar se zlobí, že s ním některé věci nebyly konzultovány. Kdyby to bylo jen toto (mluví o konkrétním případě otevření jednoho typu obchodů), „dokázali bychom nad tím

⁸ Viz pěkná diskuse v „otázce měsíce“ v Newsletteru IVK, březen 2021.

přimhouřit oči“ (říká v tiskové zprávě MeSESu ze dne 12. 4. 2021). Oni budou „přimhuřovat oči“, jaká laskavost. Je tragické, že i nový ministr zdravotnictví tuto skupinu lidí poslouchá.

Úkolem poradců by mělo být hodnotit míru rizika odborně, ale nikoli ze strachu, neboť „strach je špatným rádčem“. Jejich úkolem by nemělo být zbytečné dramatinování situace. Jejich úkolem také není z každého pozitivně testovaného dělat pacienta.

My „neporadci“ – naopak – budeme pokračovat v kritice nesmyslů, které se u nás šíří. My cítíme povinnost se rezolutně vyjádřit k otázce vakcinace (neboli očkování). Jednou věcí je kvalita a rizikovost nesporně nestandardně krátkou dobu testovaných vakcín, ale k té se vyjadřovat nebudeme. Pouze nechápeme vylučování ze hry některých vakcín z politických důvodů, a to ještě ze směšných politických důvodů.

Za zásadní považujeme otázku povinnosti či dobrovolnosti očkování. Nejsme ve světě moru nebo eboly (ale ani černých neštovic), jsme ve světě covidu, jednoho typu respiračního onemocnění. **V tomto případě musí nastat dobrovolnost, nikoli povinnost očkování.** A dobrovolnost nesmí být spojena s omezením života (a pracovních příležitostí) dobrovolně neočkovaného člověka. Rozhodnutí o tom musí vzniknout u nás doma, nikoli jako diktát zvenčí. Nesmí o tom rozhodovat ani Evropská unie, ani OSN, ani Světová zdravotnická organizace, ale ani Bill Gates nebo Klaus Schwab.

Zmiňovali jsme specifický vztah politiků a jejich poradců. Politici jsou složitě voleni, poradci jsou však „jen“ vybírání – z kategorie odborníků a vědců – a stanou se jimi většinou ti, kteří nejvíce křičí, kteří se nejvíce derou na televizní obrazovku a kteří přicházejí s nejhrošími katastrofickými scénáři. Tento typ výběru musí rychle skončit.

Bavorský odborník Dr. Friedrich Pürner, který se stal symbolem odporu proti vládním opatřením v sousedním Bavorsku, odpovídá v podobném kontextu na otázku, co by poradil kancléřce Merkelové, následujícím způsobem: „Paní Merkelové bych poradil, aby si k sobě pozvala jiné poradce a aby je pozorně poslouchala, aniž by měla již dávno připravený pevný názor“ (www.reitschuster.de, 12. 4. 2021). Něco podobného by měl udělat i náš premiér a všichni kolem něho.

14. dubna 2021

Část B

**Tři prohlášení IVK
ke kovidové situaci z počátku
roku 2021**

Prohlášení IVK ke zpřísnění karantény

Václav Klaus a kolektiv IVK

Institut Václava Klause zásadně nesouhlasí nejen s vládou vyhlášeným dalším souborem zákazů omezujících lidské životy. Nesouhlasí i se způsobem jejich vyhlašování a oznamování. Je s námi jednáno jako s nedospělými jedinci. Vláda se už neobtěžuje zdůvodňovat svá rozhodnutí jakýmikoli daty. Když začínají chybět dostatečně hrozivá data, vláda začíná mluvit o jakýchsi nových, tu britských, tu jihoafrických, tu brazilských mutacích koronaviru.

Každý soudný člověk vidí, že na šíření viru SARS-CoV-2, který evidentně volně prostupuje společností, nemohou mít tyto nové zákazy žádný vliv, stejně jako ho neměly ani vládní zákazy předchozí. Těmto zákazům padla za oběť existence a obživa statisíců lidí, veřejné finance a vzdělávání mladé generace. Neúčinnost těchto opatření potvrzuje vývoj epidemie u nás ve srovnání se zeměmi, které se k podobným zákazům a omezením života společnosti neuchýlily.

Vláda zcela prohospodařila důvěru občanů záměrným šířením strachu, odmítáním diskuse a postihováním kritiků, manipulací s daty, nesmyslnými, ale vědecky se tvářícími systémy, na jejichž základě zlikvidovala společenský život, i když jejich výsledky sama nedodržovala (SEMAFOR, PES). Nyní pouze alibisticky imituje politiku některých sousedních zemí a bruselských úřadů.

Vláda nesmí zesilovat rozbíjení tolik potřebných rodinných vazeb, nesmí zakazovat setkávání dětí s rodiči a prarodiči, nesmí ponechávat mnohé členy rodin v izolaci a v pocitu úzkosti po likvidaci přirozených mezilidských vztahů. Vláda bere jako samozřejmost, že většina dětí a mladých lidí nebyla již téměř rok ve škole. Vláda vytváří falešný dojem rychlé „spásy“ v očkování vakcínami, jejichž účinnost dosud nebyla dostatečně prokázána.

IVK žádá, aby vláda skončila se svou politikou plošných restrikcí, aby přeorientovala svou rozpočtovou politiku, a aby dnes nesmyslně vyplýtvávané prostředky použila na skutečné posílení zdravotnictví, na péči o nemocné a na hledání léku na Covid-19. Většinu společnosti, která bezprostředně ohrožena není, ať vláda nechá žít a pracovat a neničí budoucnost naší země.

29. ledna 2021

Stanovisko IVK k novému „pandemickému“ zákonu

Ladislav Jakl, Václav Klaus, Jiří Weigl

Občané by měli zneklidnět. Je jen zdánlivě pozitivní, že se v dnešní chaotické situaci vláda a opozice dohodly na kompromisním znění zákona, který vládě uvolní ruce v boji s epidemií. Společným úsilím vlády a opozice byla významně oslabena faktická právní garance základních občanských práv a svobod. **Jejich omezování či dokonce suspendování ztratilo charakter absolutní výjimečnosti a přestalo být vázáno na vyhlášení nouzového stavu.**

Zákon se tváří, že je „jen na jedno použití“, že se vztahuje pouze na mimořádná opatření v rámci zmírňování dnešní konkrétní epidemie. Není však vůbec jisté, zda, kdy, kdo a jak prohlásí epidemii za ukončenou. Virus, který tuto nemoc vyvolává, tu nejspíše bude navždy. Dosavadní rovnováha v dělbě moci bude u nás tímto zákonem dlouhodobě vychýlena ve prospěch exekutivy, ve prospěch vlády, ve prospěch jednoho ministerstva.

Jeden resort – ministerstvo zdravotnictví – získává právo celostátně omezit taková základní práva občanů, jako je svoboda shromažďovací, svoboda pohybu, nedotknutelnost soukromého majetku, právo na vzdělání, právo svobodně podnikat, právo na soukromí. Ministr zdravotnictví může omezovat podnikání a školství, může na území celého státu rušit dopravu, obchod, cestování a veřejné stravování a mnoho dalších oblastí

lidských aktivit a činností a může ukládat drastické likvidační pokuty až do výše 4 milionů Kč.

Základní svobody jsou podstatou politické demokracie a musejí být maximálně chráněny. **To, že se na souhlasu s tímto nebezpečným krokem podílejí společně vláda i opozice, je alarmující.** Už podle platné legislativy disponuje vláda a další veřejné instituce dostatečnými pravomocemi přijímat opatření proti šíření nakažlivých nemocí. Nyní však dostává do rukou novou mocnou zbraň, jejíž parlamentní kontrola bude výrazně oslabena.

Šokující je postoj naší parlamentní opozice. Ta zákon tohoto typu od vlády dokonce vyžadovala, místo aby bránila výjimečnost zásahu do občanských svobod pouze pro situace a procedury stanovené stávajícím ústavním zákonem o bezpečnosti. Příznačné je i to, že byl pandemický zákon přijímán v režimu legislativní nouze, že byla vynechána politická a věcná debata a že vláda ze dne na den získala zcela nové pravomoci, i když epidemie onemocnění Covid-19 probíhá už rok. Opozice svým souhlasem prodala demokratické principy za kompenzace skupinám, které považuje za své voliče.

Historie nám ukazuje, že zásadní útok na demokracii vždy začínal podobně, vždy byl zahalen frázemi o nezbytném posílení akceschopnosti vládnoucí moci v boji s všeohrožujícím nebezpečím.

IVK opakovaně varoval před zneužitím pandemie Covid-19 k útoku na demokracii a občanskou svobodu. Schválení tohoto zákona nám dává jednoznačně za pravdu.

18. února 2021

Chceme zase normálně žít

Provolání nespokojených občanů České republiky

Václav Klaus a kolektiv IVK

My, občané České republiky, kteří – jak se stále více přesvědčujeme – nemáme své dostatečné politické zastoupení ve vládě a parlamentu, **vyjadřujeme touto formou hlubokou nespokojenost s dnešním stavem a poměry v naší zemi.** Ty byly zdevastovány katastrofální politikou vlády, která přinesla závažné ohrožení svobody a demokracie. Současné rozložení politických sil v zemi budí velké obavy i z politického vývoje po volbách na podzim tohoto roku.

Viníme vládu. Již rok žijeme v podmínkách tvrdých omezení, karantén a lockdownů, které nám – se souhlasem parlamentu – způsobily pouze rozvrat, nikoli odstranění epidemie. Přes všechna vládní opatření je Covidem-19 naše republika jednou z nejvíce postižených zemí na světě s relativně nejvyšším počtem obětí. **To nebylo nezbytné.** Zničené zdraví a životy statisíců lidí, jejich dlouhodobá izolace a frustrace, faktická likvidace některých hospodářských odvětví i velkého počtu podnikatelů a živnostníků, enormní finanční ztráty podnikové sféry, narušené školství a celý vzdělávací systém a zcela rozvrácené veřejné finance jsou důsledkem této vládou vyvolané katastrofy. Naše základní občanská práva a svobody byly dlouhodobě – a bojíme se, že trvale a nevratně – osekány a omezeny.

Odmítáme pokračování dosavadní ničivé vládní politiky a požadujeme návrat k občanské a ekonomické svobodě, která

je předpokladem normálního života v zemi a jedinou zárukou její prosperity.

V dnešní situaci však na politické scéně – s výjimkou Trikolóry, SPD a několika jednotlivců – nevidíme síly, které by se programově snažily prosazovat návrat k normálním poměrům, zdravému životu společnosti a svobodnému podnikání.

S velkým znepokojením sledujeme na Západě probíhající nástup extrémní nové levice a její nepřátelství vůči svobodě a kapitalismu. Poslední průzkumy ukazují, že podobné radikální síly (v naší verzi zejména ve formě pirátů) mohou po volbách uchopit moc i u nás. Znepokojuje nás, že i většina našich současných parlamentních opozičních stran toto nebezpečí nevnímá, je připravena jim pomáhat, a dokonce eventuálně se s nimi spojit.

Zbývá pouze málo času tomu zabránit. **Vyzýváme všechny, kteří sdílejí náš pohled a kterým není lhostejný osud naší země, aby se pokusili domluvit a táhnout za jeden provaz.** Aby představitelé nejrozličnějších politických i občanských seskupení v nadcházejících volbách nedopustili propadnutí hlasů svých stoupenců. Komu jde o dobrou věc, nemůže trvat na vlastní cestě a vlastní kandidátce. Volič má jen jeden hlas, zvažte proto, jak a s kým se spojit.

Podporujeme ty, kteří svým programem a svými postoji již prokázali, že s radikální novou levicí nebudou kolaborovat a že jsou odhodláni nekompromisně prosazovat návrat k normalitě a bránit svobodné poměry.

20. března 2021

Část C

**Nejnovější vybrané texty
autorů IVK**

(prosinec 2020–duben 2021)

Nestrašte nás PSEM

Václav Klaus

Cílené, záměrné a svévolné zastrašování veřejnosti nejen pokračuje, ale nabylo nové síly. Nestáčí nepřetržitý tok záběrů injekčních stříkaček, testovacích tyčinek, zdravotníků ve skafandrech, prázdných vojenských polních nemocnic, uvádění počtu nakažených a zemřelých lidí na celém světě několikrát za den. To už leckteří „prokoukli“. Muselo se začít argumentovat „vědecky“.

Nejprve bylo pro tento účel používáno tajuplné číslo R, kterému jsem se kriticky věnoval ve své knize „Karanténa 2.0“. Je evidentní, že **hodnota R** není přímo měřitelná, ale je „odhadována pomocí matematických modelů, které jsou zásadně ovlivněny strukturou použitého modelu a hodnotami jeho parametrů“. Jak říká americký profesor P. L. Delamater, „mnoho parametrů těchto modelů jsou pouhé poučené odhady, neboť jejich hodnota je buď neznámá, nebo není přímo měřitelná“. Ve výzkumné práci to možný postup je, je-li však toto číslo bezprostředně používáno pro politická rozhodnutí, pak je to mimořádně riskantní. A je-li něco uváděno na několik desetinných míst, lidé tomu věří. O to je to větší podvod.

Číslo R však přestalo stačit. Muselo se **přejít na veličinu PES** (Protiepidemický systém), která není jedním číslem, ale součtem několika arbitrárně vybraných ukazatelů: počet nově pozitivních za posledních 14 dní, počet pozitivních seniorů za posledních 14 dní, průměrná pozitivita testů a reprodukční číslo (najednou se mluví o zjednodušeném výpočtu reprodukčního

čísla). Pozitivní samozřejmě znamená pozitivně testovaný prostřednictvím velmi chybných testů a prostřednictvím vysoce proměnlivé testované skupiny obyvatel.

Známou a dlouho diskutovanou věcí je **kvalita vstupních dat**. Kdo, kdy a jak byl zrovna testován – ohrožené skupiny, náhodně vybrané vzorky populace, dobrovolně se testující, samoplátci, kteří potřebují testy z např. administrativních důvodů – je pro v indexu PES používané ukazatele naprosto klíčové. Je evidentní, že se testované skupiny v čase výrazně proměňují, což využitelnost dat zásadně snižuje. O tom je sice diskutováno, ale vládní epidemiologové veškeré kritické výtky přehlížejí.

Něco jiného je, že index PES (mající hodnoty od 0 do 100) sečítá hrušky s jablky. To sice je nadsázka, ale zároveň je to velmi přesný popis používané metody. V pondělí ráno jsem viděl na ČT24 tuto rovnici:

$$16 + 16 + (20 + 2) + 10 = 64$$

Tato čtyři čísla, resp. pět, jsou sečítána, jako kdyby to byla jenom jablka, nebo jenom hrušky. V tu chvíli by to bylo sčítatelné, ale tak to není. První číslo rovnice bylo „nově pozitivní za 14 dnů“, druhé „nově pozitivní seniori za 14 dnů“. To přeci nemůže být 32, to by nám autoři museli prozradit, jaké tajuplné váhy dávají těmto dvěma ukazatelům. Ty přeci samy o sobě není možné sečítat. Číslo 22, resp. 20 + 2, je „průměrná hodnota pozitivních testů“, čili – zatímco ta první dvě čísla jsou v tisících – toto číslo jsou procenta.

Dají se tisíce a procenta sečítat? Přímo určitě ne, každé z těchto čísel musí mít v celkovém výpočtu – který má dát hodnotu od 0 do 100 – nějakou váhu. Je významnější počet pozitivních seniorů za 14 dní, nebo průměrná pozitivita testů za posledních 7 dní? Autoři určitě nejsou tak hloupí a musí to nějakými „vahami“ propojovat. Nejsou právě tyto „váhy“ jednotlivých ukazatelů naprosto klíčové? Známe jejich konstrukci? Mohou

ji tvůrci PSA obhájit? Znovu opakuji, že **nejde o výzkumnou studii**, ale o bezprostřední podklad k rozhodování vlády.

V analýze PSA by bylo možné dlouze pokračovat, a to jsme určitě na všechny problémy pohledem zvenku nepřišli. Je jich mnoho. Ministerstvo zdravotnictví uvádí, že „model pro výpočet R-čísla pracuje s počty nově nakažených osob“, a dodává, že „na základě těchto údajů můžeme prostřednictvím kalibrace tohoto modelu odhadnout hodnotu reprodukčního čísla“. Nicméně, počet pozitivně nově testovaných už je jedním z prvků výpočtu PES a podruhé je do něho zařazován, jako jeden ze samostatných podkladů pro výpočet R. Jsou tam tedy dvakrát.

Opakuji znovu, že nejde o nezávazná experimentální cvičení epidemiologů či na ně napojených statistiků. Jde o klíčové parametry pro rozhodování vlády o našich životech.

Publikováno na iDNES.cz, 8. prosince 2020

Zoufalství a rezignace

Jiří Weigl

Ministr zdravotnictví vystoupil s téměř katastrofickým projevem a lidsky zlomen rezignovaně lamentoval nad svou bezmocností v boji s koronavirem. Neví, co dál, lidé prý opatření nedodržují, přijde katastrofa.

Podle čísel, kterými nás úřady denně zásobují, se zdá, že se situace nelepší, ale je relativně daleko od vrcholu epidemie v listopadu. Proč tedy to poraženectví pana ministra? Prý tu máme děsivou, strašlivě nakažlivou britskou mutaci viru, která vše zhorší. Je prý zatím pouze někde, ale šíří se.

Mutace je nový šlágr v permanentním zastrašování veřejnosti. Prý průběh nemoci nezhoršuje, ale až o 70% rychleji se šíří. Měli bychom být tedy svědky nové exploze Covidu-19 v Británii a západní Evropě, odkud prý mutace pochází. Ale nic podobného nám statistiky neříkají. Itálie i Rakousko rozvolňují, Německo má nově nakažených méně než ČR, která je prý znovu nejhorší v Evropě. I bez mutace.

Pokud jde o chování lidí, je evidentní, že strašit je nelze donekonečna a obelhávat také ne. Dokud vláda a její odborníci přesvědčivě nevysvětlí nepochopitelné okolnosti a skutečnosti kolem nemoci Covid-19, nebudou lidé její politice a opatřením, která mají na jejich životy devastující dopad, věřit a dodržovat je.

Tak například: Kde se virus vlastně vzal? Pokud byl již na podzim 2019 prokázán v Evropě, proč ho hledáme v Číně?

Pokud vznikl v Číně a její vláda epidemii zatajila a zpočátku ignorovala, kvůli čemuž se prý virus rozšířil po světě, jak zní dosud oficiální verze příběhu, proč se daleko více nerozšířil v Číně samotné, ale zůstal omezen na město Wu-chan a provincii Chu-pej? Proč se ve světě logicky nešířil nejprve kolem letišť a přístavů, kam nejprve směřují cestující z Číny, ale explodoval v horských střediscích italských Dolomit?

Jak se nový koronavirus vlastně šíří? Jak je možné, že nakažlivý je pouze někdo a někde? Jak je možné, že katastrofické rozměry má nákaza v nejbohatších vyspělých zemích, zatímco chudé země se slabým zdravotnictvím postihuje daleko méně? Věk nad 65 let a doprovodné závažné choroby nejsou dnes charakteristiky pouze bohatého Západu. Věk se prodloužil a civilizační nemoci se rozšířily všude na světě. Přesto nejsme konfrontováni se zjevným výrazným zvýšením mortality v rozvojových zemích, kde dodržování hygienických standardů a epidemiologických a karanténních opatření je pouhou iluzí. Jak je to možné?

Kde se vzal podivný celosvětový přístup zdravotnických orgánů k nové nemoci, že se za nemoc označila přítomnost viru v těle, a nikoliv klinické příznaky onemocnění člověka, jak tomu bylo dosud? Proč se veškeré úsilí vlád a zdravotnické vědy zaměřilo na rychlý vývoj vakcín, nikoliv léků na propuknutí Covid-19? Léčení tisíců skutečně vážně nemocných by bylo nepochybně daleko levnější a efektivnější než očkování miliard lidí a lockdowny devastující společnost i hospodářství. Pokud je vývoj nových vakcín příkladem úžasných schopností současné vědy, proč nebyl výzkum a obří finanční prostředky nasměrovány na vývoj léků, nota bene v situaci, kdy Covid-19 vážně ohrožuje pouze mizivé procento obyvatel a dobře víme, že koronavirus nevymýtíme?

Jak to, že lockdowny žádné výsledky nemají? Už není co zavřít, a virus se stále šíří. Náš první lockdown loni na jaře byl

úspěšný pouze proto, že virus u nás prakticky nebyl, ale zato karanténa dokázala zdevastovat celou ekonomiku na dlouho dopředu. Není čas změnit přístup a léčit skutečně nemocné místo zdecimování celé zdravé společnosti?

Proč vláda od počátku straší veřejnost, manipuluje s daty, zavádí opatření, která jsou zjevně nesmyslná a pak je stejně ne-logicky mění? Vždy v minulosti se vlády v případě přírodní katastrofy snažily bránit panice, dnes jí samy vyvolávají a šíří. Proč?

Jak to, že i naší vládě nezáleží na veřejných financích, nesmyslně rozhazuje a vytváří obří schodky? Kromě válečného stavu se žádná vláda v minulosti ke státním financím takto lehkomyslně nechovala. Proč? Jaké z toho vidí východisko? Co nás občany v budoucnu za takové situace čeká?

Ptát se můžeme do nekonečna. Otázky na zjevné nesmysly, které se občanům oficiálně tvrdí, visí od počátku ve vzduchu. Nikdo na ně neodpovídá, diskuse se nevede, kritický tazatel je dnes nepřítel, dezinformátor, šířitel fake news a měl by být postižen alespoň profesně a existenčně, když ne přímo trestně, jak se připravuje v našem sousedství.

Čeští občané nejsou ovce, obelhávat je a manipulovat s nimi nelze donekonečna. Ministr zdravotnictví přesvědčivě ukázal, do jakého zoufalství a rezignace tato politika vede.

*Publikováno v deníku Mladá fronta DNES pod názvem
Bezmocní proti koronaviru, 9. února 2021*

Recenze knihy *Kronika předem ohlášené epidemie*

Václav Klaus

Německý publicista Paul Schreyer na podzim roku 2020 vydal knihu, kterou otitulkoval parafrází názvu slavné knihy Gabriela Garcíi Márqueze „Kronika ohlášené smrti“. Ukazuje se, že původní název, pozměněný na „Kronika ohlášené krize“, až tak daleko od dnešní současnosti není.

Knihy se zabývá covidovou epidemií a její název, že jde o krizi „ohlášenou“, jasně naznačuje autorův pohled. Je to kniha klidná, věcná, pro mne sice nescientistní, ale nikoli lacině dryáčnická. Není to hledání kauzalit, ani potvrzování testovatelných hypotéz, je to hledání „volných spojení“, volných asociací. Neříká se v ní, že se stalo to či ono pro to či pro ono, ale naznačují se „asociace“ událostí. Autor si je toho vědom (str. 29), ale odmítá, že by to bylo hledání zavádějící (wahnhaft), hloupé, nemocné (krank). I já jsem se z této knihy leccos inspirativního dozvěděl.

Je třeba říci, že je to „jarní“ kniha. Její psaní bylo ukončeno v červenci a já mám v ruce její už čtvrté vydání. Data druhé poloviny roku v úvahu nebere, ale to nevadí. I já si myslím, že naše kniha *Karanténa* (IVK, duben 2020) ani s odstupem deseti měsíců nemusí být v ničem přepisována.

Knihy má obecnější, spíše filosofickou či ideologickou úvodní část, pak následuje popis oněch „asociačních“ (nebo asociujících) jevů, který se soustřeďuje na nejrůznější „cvičení“ (Übun-

gen), jež jako přípravu na budoucnost organizovali v minulých dvou desetiletích vysocí představitelé americké administrativy a byznysu spolu s „davoskými“ lidmi (já už před patnácti lety poznal, že existuje specifický homo davosensis) a třetí část popisuje realitu prvních měsíců epidemie.

Paul Schreyer si všímá, že „mizí nejen svoboda, ale i rozum“ (str. 13). Zlobí ho Bill Gates (musím se přiznat, že mne neméně) a všímá si toho, že v interview pro německé ARD v loňském dubnu řekl: „My musíme dát vakcínu sedmi miliardám lidí“ (str. 14). Autora knihy trápí ono „my“. Ptá se, kdo je to my? Gatese přeče „nikdo nevolil“, a on přesto vystupuje „jako mluvčí nikým nevolené světové vlády“. To je postřeh naprosto přesný a přesvědčivý.

Autora trápí, že je v koronavirové éře svět interpretován černobíle, dobro proti zlu. „Kdo tento nový souzvuk narušuje, je považován za nebezpečného.“ (str. 18), což označuje za nový fundamentalismus. „Tím se radikalizují názory, zužuje se pohled na svět, lidé jsou snadněji ovládatelní.“ Férová debata není možná. Není to přesně to, co vidíme dnes a denně kolem sebe?

Schreyer dává slovo „Wissenschaft“ (věda) do uvozovek. Ví, že existují nesporné vědecké pravdy, ale ví i to, že je často údajná „shoda vědců jenom fasádou, za kterou se skrývají různé zájmové skupiny, které se tváří jako authority“ (str. 19). Stejně jako mnozí z nás zdůrazňuje, že koronavirová krize umožnila „radikální urychlení řady let trvajícího vývoje“ (str. 21) a že směřujeme „k perfektnímu, centrálně řízenému světu, v němž bude individuální svoboda zcela výjimečným luxusem“ (tamtéž). Připomíná Aldouse Huxleyho a jeho *Brave New World* a ve shodě s Nikolajem Berďajevem se obává se, že „utopie jsou realizovatelné“. V únoru 2021 si to už kolem nás říká kde kdo.

Jak jsem poznamenal na počátku, apriorně neodmítá různé tzv. spiklenecké teorie. Je si však vědom toho, že teorie tohoto

typu mají slabé místo v tom, že nehledají kauzalitu, že jim stačí, že se „věci propojují“. Jádrem jeho pohledu je názor, že je záměrně a plánovaně prováděna „politika strachu“ (str. 34). Nahrává tomu koncept tzv. „biosecurity“, což považuje za spojení válečné a zdravotní politiky. Tato „biobezpečnost“ má být „obranou jak před pandemií, tak před útoky biologických zbraní“ (str. 35). Je to však nejen obrana před těmito zbraněmi, ale i vývoj těchto zbraní. Slovo biosecurity považuje autor za „propagandistický pojem“, který spojuje s tím, že se hlavní hrozbou – když zmizel ze světa Sovětský svaz – stal terorismus (str. 43), což umožňuje vést boj proti „neviditelnému nepříteli“.

Vznikla určitá výzkumná centra (často ve spojení s dnes tak známou Johns Hopkins University), která – zejména v USA – od druhé poloviny devadesátých let organizují cvičení nouzových stavů, vakcinace, izolování lidí, aktivit WHO (Světové zdravotnické organizace), atd. Tato cvičení jsou brána vážně a účastní se jich různí političtí prominenti. Např. v roce 2005 při tomto „cvičení“ (str. 73) hrála roli amerického prezidenta Madeleine Albrightová a šéfka WHO Norika Brundtlandová (kteřá jistou dobu dokonce šéfkou WHO byla) – s oběma dámami jsem se opakovaně velmi ostře střetával, proto mne jejich účast v těchto „hrách“ až tak nepřekvapuje.

Detaily nemá smysl popisovat, jsou to desítky stránek pro mne nepochopitelného čtení. Všechno je to spojováno vyvoláváním strachu. Abych citoval dalšího tam zmiňovaného svého neoblíbence, je to Jacques Attali (bývalý poradce Mitteranda a objevitel Macrona), který v roce 2009, když se objevila prasečí chřipka, řekl: „Dějiny nás učí, že se lidstvo významně dále rozvíjí jen tehdy, když má opravdu strach“ (str. 82). Dodával, že řešením našeho světa musí být „vytvoření základů pro skutečnou světovou vládu“ (str. 83).

Koronavirová krize je v jednom z těchto cvičení (v roce 2019) opakovaně označována za „Planspiel“ (plánovací hru), která byla v lednu 2020 „představena v Davosu“, na Světovém ekonomickém fóru, „aniž by byla zmíněna už rozbíhající se koronavirová krize“ (str. 116). Do této chvíle se v těchto podivných cvičeních mluvilo o neštovicích, ale od 21. ledna 2020 o koronaviru. Mimochodem, tato „cvičení“ nás měla připravovat na budoucnost, ale bezhlavé jednání vlád celého světa naznačuje, že se nikdo nic nenaučil.

Zbytek knihy přechází od „cvičení“ k realitě, ale v tom zvláštnost a aktuálnost knihy není. Jedna ze závěrečných vět (str. 156) říká, že „strach rozděluje zemi“. Rozděluje ji do dvou skupin, na „očkované“ a „ohrožené“. Přesně v tomto světě žijeme.

Paul Schreyer, Chronik einer angekündigten Krise, Westend Verlag, Frankfurt/Main, 2020, 126 stran.

Publikováno v deníku Lidové noviny, 9. března 2021

Proč jsme nejhorší?

Jiří Weigl

Kovidové zpravodajství našich médií skutečně vyžaduje silné nervy a uhlířskou víru. Tak například dnes optimisticky hlásají, že pondělní počet nakažených novým koronavirem u nás dosáhl čísla 10 511, což je o 130 méně než před týdnem. Zapomínají ovšem dodat, že je to třetí týden po zavedení velmi drastického lockdownu, který nám brání i vycházet mimo obec a překračovat hranice okresu. Na školní docházku jsme již dávno úplně rezignovali.

Naproti tomu nás uklidňují informacemi o jiných zemích, kde se prý rozjíždí v souvislosti s Covidem-19 katastrofa téměř globálního významu. Tak například v Brazílii se prý denně nakazí více než 70 000 lidí a zemře více než 2 200. Země se prý hroutí. Nikdo nám tato nepochybně vysoká čísla ale nedá do správné relace. Kdyby na tom více než 200 miliónová Brazílie byla dnes tak jako my, musela by mít denně 200 000 nakažených a přes 4 000 mrtvých.

Jindy naši novináři přezíravě píšou o ostrakizovaném Íránu, jehož opovrhovaný tmářský náboženský režim prý epidemii totálně nezvládl a může za více než 60 000 mrtvých od počátku pandemie. Vždy však zapomenou dodat, že Írán má 80 miliónů obyvatel a my 23 000 mrtvých. Kdyby na tom byl Írán tak jako my, musel by mít přes 180 000 mrtvých. Takže soudům, kdo co zvládl a nezvládl, by slušela velká střídmost.

Nicméně, zásadní otázka zůstává – co se u nás vlastně stalo a děje? Jsou naši občané násobně nedisciplinovanější než Íránci

a Brazilci, když už se nesrovnáváme s okolím? A je naše vláda řádově neschopnější, než tradičně ležerní a zkorumpovaný latinskoamerický establishment či íránští ajatolláhové? Všeznalí experti, kteří nás z obrazovek denně děsí a zavírají do domácího vězení, nám dluží věrohodné vysvětlení, jak to s tím covidem-19 vlastně je.

Jak je možné, že v 9 miliónovém Izraeli je 821 000 nakažených a 6 300 mrtvých a v sousedním 100 miliónovém Egyptě 192 000 nakažených a 11 340 mrtvých. Přitom každý, kdo někdy alespoň na chvíli pobýval například v Káhiře, ví, že žádné sociální distancování a hygiena nejsou v přelidněné zemi na Nilu s hlubokými tradicemi kolektivního života dosažitelné. Argumentace mladou populací rovněž neobstojí. V zemi nepochybně existují početné milióny starých ohrožených lidí. Přesto nejsme konfrontováni s tragickou situací slabého a podfinancovaného egyptského zdravotnictví ani s množstvím lidí umírajících bez pomoci na ulici. Jak je možné, že v Izraeli, jehož populace je proočkována ze tří čtvrtin, jsou přesto denně více než 3 000 nakažených, ale nikde nečteme zprávy o tom, že by jeho daleko slabší a méně rozvinuté sousední země kolabovaly pod náporom nezvladatelné epidemie.

Dokud tyto rozdíly, stejně jako naši tragickou anomálii někdo nevysvětlí, těžko můžeme očekávat, že budou lidé přijímat nekonečné prodlužování paralýzy našich životů a akceptovat zoufalé pokusy vlády předstírat boj s nemocí třebaš takovou bizarní magií, jako je současný zákaz prodeje pomlázek a velikonocních vajících a zajíčků.

Publikováno na serveru Neviditelnypes.cz, 17. března 2021

Covidová cesta k inflaci a socialismu

Jiří Weigl

Covidová krize už trvá téměř rok a zasáhla nejenom zdravotní stav lidí a fungování zdravotnických systémů. Stala se katalyzátorem změn v ekonomice i společnosti, které směřují k daleko zásadnější proměně našeho světa, než si je většina z nás ochotná připustit.

Před rokem byli obyvatelé téměř všech zemí na naší planetě zaskočeni přístupem, který jejich vlády unisono zaujaly k před několika měsíci se vynořivší epidemii nového koronaviru v daleké čínské provincii Chu-pej. Během několika týdnů byl prakticky ve všech státech světa bez ohledu na jejich politické zřízení a společenské tradice přijat zcela bezprecedentní jednotný přístup k řízení společnosti ohrožené neznámou epidemií.

Tento přístup vychází z premisy, že život každého jednotlivce má pro společnost absolutní hodnotu a jeho záchraně musí být podřízeno úplně všechno. To je v dějinách lidské společnosti zásadní novum, neboť žádná lidská společnost k jednotlivci v situaci svého ohrožení takto nikdy nepřistupovala. Naopak, smrt člověka bývala chápána až donedávna jako přirozená součást života, jako jeho nevyhnutelné zakončení, které k normalitě světa patří. Zdroje a možnosti lidské společnosti byly vždy omezené a pro lidstvo bylo proto základním imperativem zajistit přežití a reprodukci společnosti, chránit její mladou generaci a produktivní síly. Život jednotlivce absolutní hodnotou nikdy

nebyl, každá lidská společnost si až dosud stanovovala morální právo požadovat od svých příslušníků i obětí nejvyšší, pokud šlo o přežití celku, jeho záchranu či obranu.

To dnes jakoby neplatí. Vlády a společenské autority se tváří, že společnost každému svému členovi zajišťuje stejný přístup k maximální lékařské péči a hlavní katastrofou, která nám prý hrozí, je situace, kdy by lékaři museli volit, komu se špičkové péče má dostat a komu ne.

To je však absolutní manipulace, toto dilema musejí lékaři řešit neustále a dosud tak vždy činili a činí. Žádná existující společnost na světě není schopna zajistit dostupnost špičkové zdravotní péče pro veškerou svou populaci a není pravdou, že polymorbidní příslušníci nejstarší generace mají u nás či kdekoliv jinde na světě plošně k této maximální péči masově volný přístup. Ani nejbohatší země si nic takového nemohou dovolit.

V případě covidové krize však vytvářejí oficiální místa i média falešný dojem, že stát takovou povinnost má a celá společnost má kategorickou morální povinnost státu za cenu jakýchkoliv obětí umožnit zachránit každý lidský život, nebo se o to alespoň pokusit.

Proti této lživé moralistní manipulativní demagogii zneužívající humanistické a křesťanské tradice je velmi obtížné či zcela nemožné se v éře politické korektnosti otevřeně postavit.

Je příznačné, že stejná logika a stejné morální vydírání společnosti byly použity i v případě masové migrace. Kategorický imperativ pomáhat – tentokrát masám stěhujících se migrantů – i za cenu sebezničení a rozvratu vlastní společnosti a ohrožení její budoucnosti byl vládami i mezinárodními organizacemi prosazován jako jedině možný. Nic nevdává, že žádný stát takto – jak vůči migrantům, tak v případě epidemie – v historii nikdy nepostupoval a vždy dosud vycházel z premisy ochránit především přežití a budoucnost vlastní společnosti jako celku.

U nemoci Covid-19 se mělo už před rokem za prokázané, že její epidemie ve větší míře neohrožuje děti ani mladé a zdravé lidi. Naopak, její rozhodující část probíhá skrytě a bezpříznakově. Fatálně ohrožena je pouze velmi malá část nejstarší populace s mnoha polymorbiditami. Ta je přirozeně ohrožena na životě jakýmkoliv dalšími zdravotními riziky, takže její zvýšené ohrožení novou epidemií nebylo nic výjimečného ani překvapivého. Všechny epidemie se takto chovají, a přestože se lidstvo vždy snažilo své nejstarší a nejslabší chránit a léčit, byli obvykle nejčastějšími oběťmi. Vždy však bylo jasnou prioritou udržení a zajištění normálního fungování společnosti. Dnes nikoliv.

Na nově postulované premise morální povinnosti státu ochránit za cenu jakýchkoliv obětí a společenských nákladů každý lidský život – zřejmě inspirován WHO či OSN – vznikl mezinárodní názorový mainstream, který na rozdíl od minulosti od prvopočátku prosadil zcela nečekaný a netradiční přístup k epidemii – totální paralýzu společenského i ekonomického života s údajným cílem šíření viru jakoby vymýtí, a to právě pod záminkou ochrany nejstarších a vážně nemocných.

Namísto toho, aby vládám bylo doporučeno posilovat své zdravotnické systémy, urychleně doplnit a vyškolit zdravotnický personál, pořídit potřebnou techniku a léky a chránit rizikové skupiny, zavřely v březnu 2020 vlády napříč kontinenty jako přes kopírák školy, obchody, hranice a firmy, uzemnily letadla, umlčely kulturu a všem lidským obyvatelům naší planety nasadily na obličej roušky a respirátory. Čím bohatší a vyspělejší země, tím důkladnější tato opatření byla, a tím větší bylo šíření nového koronaviru a jeho obětí. Odpovídal tomu poté i drastický hospodářský pokles v následujícím roce, který ona země následně zažila.

Dnes vidíme, že Covid-19 a nový koronavirus evidentně nezmizely, ale mutují a šíří se nahodile a podle nejasné logiky. Co

však přetrvává, to je podivný přístup mainstreamových státních a veřejných autorit jak k pandemii, tak, s odkazem na ni, ke společnosti. Opatření se stále tváří, jako by jejich cílem bylo virus vymýtí, i když už je dávno jasné, že to není možné. Logické by tedy bylo napřít hlavní úsilí na léčbu nemoci Covid-19 a na rozšíření kapacit zdravotnického systému tak, aby byl schopen zvládat léčení ohrožených skupin obyvatelstva. To se však neděje. Stovky miliard dolarů se vynakládají na program vakcinace globální populace neodzkoušenými vakcínami, zatímco léčba samotná a vývoj nových léků evidentně takovou globální prioritou nejsou. Přitom není vůbec jasné, jakou imunitu v těle očkovaných vakcinace opravdu zanechává, jak dlouho bude trvat a jak bude působit na různé mutace viru SARS-CoV-2.

Tento veskrze podivný a málo uspokojivý vývoj má po roce zkušeností s pandemií na atmosféru ve společnosti a na očekávání veřejnosti velmi negativní vliv. Stát s odkazem na pandemii fakticky zruinoval podnikatelský sektor, některé jeho části jako turismus, leteckou dopravu, pohostinství aj. fakticky svévolně zlikvidoval. Celou ekonomiku učinil prakticky závislou na státních dotačních programech a diskrétních rozhodnutích vlády.

Stát se chová jako za války a roztáčí obří dluhové financování svých explodujících výdajů bez ohledu na jejich udržitelnost a dlouhodobé důsledky. Devastací podnikatelského sektoru a suspendováním občanských svobod pod záminkou ochrany společnosti proti pandemii na sebe stát strhl veškerou moc a podřídil jí na zjevně neomezenou dobu své občany. V zájmu údajné záchrany nejstarší generace a vážně nemocných, která se stejně nezdařila, nemilosrdně zničil existenci statisíců a milionů ostatních, kteří novým koronavirem vážně ohroženi nebyli. Zcela vědomě a bez zaváhání vlády prakticky všech zemí

rozvrátily své veřejné finance a bez ohledu na dosavadní stav svého zadlužení ho dále giganticky zvyšují. Lze bez přehánění říci, že veřejné finance byly vládnoucími elitami zcela plánovitě obětovány s evidentním cílem zakrýt míru devastace, kterou vládami uvalené lockdowny ekonomice a společnosti působí.

Roční trvání koronavirové krize už je docela dlouhá doba na to, aby se ve společnosti začaly vytvářet určité stereotypy chování a začaly formovat zájmy a očekávání, které odpovídají změněným poměrům a znamenají faktické opuštění zásad svobodné tržní ekonomiky a politické demokracie.

Společnosti byla vnucena představa, že stát odpovídá za podmínky existence každého člověka, a proto mu musí také náležet odpovídající moc nad jednotlivci. Svoboda občana a jeho primární odpovědnost za svůj život a své štěstí byly s přispěním horlivě šířené koronavirové paniky odstraněny z piedestalu základních společenských hodnot. Pod vlajkou boje s pandemií se zavádí nový model společnosti, v němž je každý občan pouhým závislým klientem všemocného státu, na jehož dotacích existenčně závisí bez ohledu na to, zda je zaměstnancem či podnikatelem, který je zbaven svobody pohybu, který je možný pouze se státním souhlasem a jehož podřízení nové totalitě je viditelně demonstrováno veřejným zakrýváním obličeje a neustálým testováním.

Zavedení tohoto „nového nevolnictví“ je prováděno postupně, aby nebudilo masový odpor. Média ve společnosti šíří pocit, že stejně jako nemoc nesmí vést ke smrti, tak i podnikání nesmí vést ke krachu. Pod jejich vlivem lidé přestávají chápat, že existenční a podnikatelské riziko jsou přirozenou součástí svobodného života a že je odpovědností každého s nimi počítat a předcházet jim. Šíří se víra, že to má být stát, který musí jednoho každého chránit, sanovat, dotovat a všechny možné škody mu kompenzovat. Pojem podnikatelské riziko zmizel ze světa,

bankrot není přirozenou součástí hospodářského života, ale nepřijatelnou anomálií, která – pokud nemá být řešena nástroji trestního práva – musí být sanována a kompenzována státem z veřejných prostředků. Pro parciální zájmy různých vlivných podnikatelských skupin může být tento vývoj příznivý, a proto proti etatizaci ekonomiky a jejímu postátňování nikdo neprotestuje.

Pomocí státních „protikovidových“ dotačních programů je vytvářena Potěmkinova vesnice zakrývající před veřejností šíří hospodářského rozvratu. Všechny „kurzarbeity“ a další dotační schémata uměle udržují zaměstnanost na pracovních místech, která již fakticky neexistují, a tak i v největší hospodářské krizi od války trvá nedostatek pracovních sil. Zombie firmy dál vegetují a sají veřejné prostředky. Celkový dopad tohoto vývoje na devastaci podnikatelského prostředí a svobodný trh je fatální. Veřejnost při tom nabyla přesvědčení, že každý podnikatelský neúspěch musí být z veřejných zdrojů pokryt a sanován a že je to tak správně. Opozice se s vládou předhání v požadavcích na ještě štedřejší subvence a kompenzace všeho všem.

Předání veškeré moci ve společnosti do rukou státu a jeho byrokracie neprobíhá na rozdíl od komunistické minulosti cestou revoluční, ale evoluční. Už se nehovoří o revoluci ale o „resetu“ západní společnosti. Avantgardou nové společnosti už není dělnická třída, ale samozvané elity zaštitěné největším nadnárodním byznysem. Dnes jsou to ti nejbohatší, kteří volají po omezení soukromého vlastnictví a financují protikapitalistická hnutí.

Katalyzátorem zásadní společenské přeměny není rozvrat způsobený světovou válkou jako v minulosti. Její úlohu převzala globální pandemie a umělý společenský a hospodářský rozvrat, který byl kolem ní uměle vyvolán. Jeho specifickou vlastností je, že je vytvářen a udržován na dluh za veřejné peníze.

Vlády eskalují své deficity nad rámec představitelného a centrální banky v rozporu se všemi dřívějšími pravidly tento dluh profinancovávají.

Měnová zásoba bobtná, ale inflace se nikdo nebojí. Má se za to, že to je hrozba minulých generací. Kvantitativní uvolňování, kursové závazky, odkup dluhopisů centrálními bankami, záporné úrokové sazby, to vše patří do arsenálu postupného zničení ekonomické základny starého řádu. Západní vyspělé ekonomiky v jejich důsledku dávno ztratily dynamiku, nejsou schopny restrukturalizace a ztrácejí konkurenceschopnost. Všudypřítomné jsou rostoucí cenové bubliny na trzích aktiv, především nemovitostí a akcií. Zrychlující se tištění extrémně laciných peněz udržuje toto letadlo při životě.

Náraz koronavirové recese tyto problémy dále zesiluje. Nejenom proto, že ti zadlužení se stávají ještě zadluženějšími. Úrokové sazby v této situaci ztratily jakýkoliv význam regulačního nástroje hospodářské politiky. Jejich zvýšení by znamenalo devastující pohromu pro veřejné rozpočty i firemní finance. Kdysi vzývaná nezávislost centrálních bank se dnes stala fikcí. Byly podřízeny progresivistické politice, rezignovaly na snahu o vytváření a udržování zdravého finančního prostředí a plně se podílejí na progresivistickém ekonomickém aktivismu. Příkladem budiž aplikace zelené ideologie na regulaci fungování komerčních bank.

Extrémní měnová i fiskální expanze umožňují maskovat a zakrývat rozměr hospodářské katastrofy, kterou umělé globální zastavení ekonomiky přineslo a přinese. Obnovení rovnováhy a růstu dosavadními nástroji bude nesmírně obtížné, ne-li nemožné. Vše směřuje k nové, trvalé dominantní roli státu v ekonomice – státu, který na sebe vědomě bere úkol „resetovat“ hospodářství a prosadit změny dosavadních principů, na nichž stálo.

Inflace je v této situaci nevyhnutelnou budoucností, která jediná může redukovat zadlužení a obnovit rovnováhu na úkor úspor obyvatelstva. Bylo tomu tak vždy v přelomových dobách a dobře víme z historie, že žádný nadměrný válečný vládní dluh nebyl nikdy neinflačně splacen. Zadlužené jsou všechny hlavní západní velmoci, věřitelem je naopak nový globální rival Čína. Doba pro roztočení inflační spirály je tedy příznivá.

Inflace není jediným nástrojem, který silám usilujícím o globální reset hraje do karet. Pády firem, bankroty a krachy, které nastanou či budou hrozit po zastavení či omezení vládních dotačních penězovodů vyvolají potřebu přímého vstupu státu do ekonomiky. Znárodnění či jiné formy vstupu státu do konkrétních firem už však nebudou považovány za akt revolučního násilí, ale za odpovědný a široce schvalovaný krok, který umožní nastolit společenskou zodpovědnost, nediskriminaci a rovnost, stejně tak jako ekologické standardy. Kapitalistickému sobectví bude za potlesku všech učiněna přítrž.

Vše směřuje do poměrů, z nichž jsme před více než třiceti lety s námahou vybědli. S novými hesly, novým nátěrem, ale stejnou podstatou. Bumáčky, pasy, doložky a nejrůznější povolení a doklady – jak rychle už kolem nás znovu bují. Cenzura, udavačství, trasování, testování, hlášení, perlustrování – my starší si to stále ještě dobře pamatujeme. Je to vše kolem nás znovu a vše směřuje k tomu, že to s námi znovu zůstane. A je to při tom tak jednoduché, stačí pouze strašit dočasným zvýšením úmrtnosti nejstarších a nemocných občanů. Na cestu do nového otroctví se už vydáme sami.

23. března 2021

Léčeme ohrožené skupiny lidí včas

Jiří Weigl

Tragické následky epidemie Covidu-19 u nás vyžadují zásadní analýzu příčin toho, proč je Česká republika vůbec nejpostiženější zemí na světě. Zatím jsme se však dočkali – a to i z úst vládních expertů – pouze těžko přijatelných tvrzení, že příčinou debaklu bylo opožděně zavedení roušek loni v létě či jejich liknavé nošení nedisciplinovaným obyvatelstvem, případně od opozice častých politických invektiv, že za vše může chaotický mikromanagement premiéra Babiše. Seriózní vážná analýza však chybí i od těch oficiálních zdravotnických grémíí, která by jí měla mít v popisu práce.

Pokusme se tedy absenci vážného hledání příčin odborníky trochu nahradit pohledem laika poučeného roční zkušeností s průběhem epidemie u nás.

Oficiální místa nám od počátku až dosud vždy tvrdila, že základním smyslem a cílem všech přijímaných vládních opatření a restrikcí je zabránit zahlcení zdravotnictví a překročení kapacit zdravotnického systému počtem nakažených ve vážném stavu, kteří vyžadují náročnou medicínskou péči.

Naše zdravotní autority se pokusily tento cíl naplnit tím, že se snažily a snaží zabránit různými metodami šíření viru. Jejich prioritou se stala prevence, ať již v podobě omezování mezilidských kontaktů cestou lockdownů, či cestou očkování. Ukázalo se však, že u nemoci, jako je Covid-19, je tento cíl velmi obtížné,

či zcela nemožné naplnit. Většina standardních epidemiologických opatření může dobře fungovat u takových infekčních nemocí, kde nemoc šíří klinicky nemocní lidé s jasnými příznaky onemocnění. Takový však Covid-19 není, nákazu šíří i lidé kteří dosud ne onemocněli nebo ne onemocní vůbec. V takovém případě ovšem opatření zaměřená na omezení šíření viru zabírají jenom velmi obtížně a snaha o jejich zefektivnění cestou zpřísnění a plošnosti vede k neúnosným nákladům celoplošných karantén a paralýze hospodářského i společenského života, která je dlouhodobě neudržitelná.

V našich podmínkách to vedlo k tomu, že protiepidemická opatření paradoxně postihují především zdravou populaci, kterou nesmyslně a dlouhodobě omezují, aniž by však postupování nákazy společností byla schopna vážně blokovat. Naproti tomu skutečně nemocní se v atmosféře uhranutí prevencí jako by ocitli na vedlejší koleji a důsledky toho jsou drastické.

Dnes, po roce zkušeností s nemocí Covid-19 lékařští odborníci říkají, že onemocnění má tři fáze, které plně a kompletně nastávají pouze u ohrožené skupiny, která představuje pouze malou část populace. V první probíhá zjednodušeně řečeno množení viru v těle nemocného, v druhé napadení orgánů a nastartování obranné imunitní reakce a ve třetí, nejzávažnější, léčení důsledků přehnané imunitní odpovědi organismu na virovou infekci. Pro průběh nemoci a její perspektivu má zásadní význam, podaří-li se zasáhnout v první fázi a zpomalit, omezit či zastavit množení viru. Pokud ano, stává se Covid-19 běžným respiračním omezením s relativně lehkým průběhem. Pokud však dojde k masivnímu pomnožení viru v organismu, hrozí fatální následky, na něž medicína spolehlivé léky zatím hledá.

Jaká je však současná praxe? Člověk, který pocítí příznaky respiračního onemocnění, má podle platných doporučení telefonicky kontaktovat svého praktického lékaře. S jeho doporuče-

ním pak absolvuje test a v případě positivity je odeslán v drtivé většině případů na čtrnáct dnů do domácího ošetřování s tím, že pokud se jeho stav zhorší, má si zavolat záchranku, a pokud ne, má po dvou týdnech vyrazit zpět do práce. První lékař, kterého vážně nemocní s Covidem-19 po svém onemocnění uvidí, je až lékař v záchraně či spíše na příjmu v nemocnici.

Znamená to, že v důsledku této praxe jsou i příslušníci rizikových skupin ponecháni bez kontroly a lékařské pomoci až do doby, kdy začnou mít v důsledku velké virové nálože vážné problémy. Není přece pravda, že dnešní medicína nedisponuje vůbec ničím, čím by mohla ohroženým lidem přispět, posílit včas jejich imunitu či včas předem identifikovat hrozící fatální zhoršení zdravotního stavu. Místo toho je však ponecháváme osudu tak dlouho, až už bývá pozdě. Není pak divu, že počet hospitalizací a těžkých stavů neúnosně stoupá, zdravotnické kapacity přestávají stačit a je zde ta krize zdravotnických zařízení, jíž jsme se prý snažili předcházet.

Zdá se, že spíše než na marný pokus zastavit šíření viru mezi zdravými se měla opatření zaměřit na prevenci nástupu druhé a třetí fáze nemoci alespoň u nemocných rizikových skupin obyvatelstva. Ty jsou známé – senioři, obézní a vážně nemocní. Vyřazení klinického hodnocení pacienta lékařem v počáteční fázi Covidu-19 vede k vážným pozdějším důsledkům. Bohužel, děláme málo pro to, aby se vážně ohrožení lidé nedostávali k lékařské péči až v těžkých fázích nemoci. Hledat cesty, jak to napravit, by nepochybně ušetřilo více životů než zakazy zdravým lidem opustit okres nebo kupovat obuv v prodejnách.

Publikováno na serveru Neviditelnypes.cz, 27. března 2021

Strašení lidí jako metoda vládnutí

Václav Klaus

Od počátku epidemie (a karantén a lockdownů a jimi vyvolaného rozvratu nejen ekonomiky, ale i společnosti jako celku) zpochybňujeme data o této epidemii. Bylo to publikováno v celé řadě mých textů (např. v kapitole „Nemoc sama, resp. její dynamika“ v knize Karanténa 2.0, str. 28–52), i v článkách Jiřího Weigla (např. „Devět tisíc pět set čtyřicet čtyři“ a „Proč jsme nejhorší?“, oba v Neviditelném psu).

Patří sem debata o počtu zemřelých (úmrť s covidem nebo na covid), o rozdílu mezi nakaženými a pozitivně testovanými, o rozdílu mezi nakaženými a nemocnými, atd. Patří sem i debata o ošidnosti jakéhokoli mezinárodního porovnávání vzhledem k odlišným definicím jednotlivých pojmů, k lišícím se statistickým systémům, k stále opakovanému míchání absolutních čísel s čísly relativními (alespoň ve vztahu k počtu obyvatel), ke koncepčně chybnému proplétávání stavových a tokových veličin, atd.

Již celý rok to považujeme za obrovský problém, který se velmi nepříznivě projevuje v hodnocení situace v České republice oproti dalším zemím, zejména zemím sousedním. Rychle bylo zapomenuto, že se i ministr zdravotnictví Blatný v lednu prořekl, že maximálně jen asi jedna třetina zemřelých vykazovaných ve spojitosti s covidem zemřela skutečně na covid. Proč to bylo zapomenuto? Proč se to dnes a denně nediskutuje?

Není to náhodou něčí záměr? Nesnaží se naše vláda maximalizovat počet nakažených, hospitalizovaných a zemřelých, aby vyvolávala strach a pomocí něho ospravedlňovala tvrdost karanténních opatření? Je tento výrok ode mne desinformace nebo je to moje racionální úvaha?

Nemyslím si, že je naše vláda (a drtivá většina parlamentu) součástí celosvětového spiknutí proti svobodě občanů (tím bych je důrazně odlišoval od pánů Gatese, Sorose a Klause Schwaba) a nemyslím si ani to – i když to leckdo říká – že je naše vláda prodlouženou rukou lobujících farmaceutických firem. Myslím si však, že **naše vláda kalkuluje s tím, že horší čísla ospravedlní snazší mocenské zásahy**, že usnadňují vládní kritiku argumentů všech „popíračů“ mého typu, že usnadňují vládnutí a že posilují moc politických elit (obklopených šiky svých poradců, tzv. expertů) nad občany.

Specifickou věcí je **podivná téměř radost některých našich vládních politiků (ale i opozice), že jsme nejhorší**. Samozřejmě je síla této jejich radosti korelována s tím, dá-li se ukázat, že to, že jsme nejhorší, se dá svést na domácí politické protivníky. Pak se rozbíhá soutěž o to, co nejvíce politických soupeřů obvinít, že způsobili, že je naše země nejhorší. Opozice viní vládu, vláda opozici a „lid“, média všechny.

Nevěřím příliš vakcínám, jsem si spolu s celou řadou odborníků jist, že byly šity horkou jehlou a že je lepší nemoc prodělat, než se proti ní nechat očkovat. Proto **mne netrápí, jestli se u nás očkujeme rychle nebo pomalu**. Ti, kteří všude hledají viníka, se tím naopak zabývají intenzivně. Jako odraz jejich politických soubojů (pro které se hodí cokoli) vnímám – a sám to nepřepočítávám – že se v České republice vinou nepřipravenosti, pozdního objednání vakcín, špatnou organizací očkování, atd. očkuje málo a pomalu. Přiznám se, že jsem tomuto narativu uvěřil.

Článek v Právu dne 25. března 2021 originálním způsobem uvedl sloupcový graf „**Podílu očkovaných aspoň jednou dávkou na počtu obyvatel zemí Evropské unie**“ k 23. březnu, který mne nesmírně překvapil. Z 27 členských zemí Evropské unie je Česká republika na 12. místě, tedy lepší než průměr zemí EU, zatímco pod průměrem jsou např. Francie, Itálie, Německo, ale i třeba Belgie a Nizozemsko.

Ví to běžný občan České republiky? Nedostáváme úplně jiné zprávy? Má někdo zájem na vytváření úplně jiného pocitu? Obávám se, že ano. A je to velmi smutné. Ono sebepoškozování se vůči ostatním zemím je jednou z charakteristických vlastností jistého „antičecháčkovství“ těch našich lepších a pomazaných. Setkávali jsme se s tím celá tři desetiletí, hned po listopadu 1989. Zůstává to s námi stále.

Publikováno v deníku Mladá fronta DNES, 29. března 2021

Přichází éra epidemií. Obrátíme svět naruby?

Ladislav Jakl

Světem obchází epidemie. Epidemie nové nemoci. Svět hořečně reaguje. Z některých reakcí to vypadá, že si rozhodující síly společnosti myslí, že jde o výjimečnou epidemickou epizodu, kterou lze zvládnout, vyhrát, ukončit, a pak začít tam, kde jsme skončili. Tak to ale není. Nejde o výjimečnou epizodu. Jde o začátek příští normálnosti. V hluku aktuální kovidové tematiky potichu přichází nová společenská éra.

Nakažlivé choroby. Metla lidstva. Mor, cholera, tyfus, syfilis, tuberkulóza, úplavice, spalničky, neštovice, příušnice, zarděnky, žloutenka, chřipka, antrax, ebola, AIDS... Jejich původci jsou viry, prvoci, chlamydie, bakterie, plísně, paraziti...

Nakažený člověk nejen strádá (někdy lehce, někdy těžce, někdy smrtelně), ale také může onoho maličkého původce své nemoci šířit na další, dosud zdravé lidi. Tak může někdy za krátkou dobu onemocnět velká část dané populace. Takové situaci se odedávna říká epidemie.

Nejpozději od pozdního středověku, kdy svět zažil kvalitativně novou fázi toho, čemu nyní říkáme globalizace, tedy vysokou mobilitu (dálkový obchod, rozpínavé říše, objevitelské cesty, koloniální expanze) kombinovanou s vysokou frekvencí sociálních kontaktů ve velkých metropolích, nabyly některé epidemie kontinentálních či dokonce mezikontinentálních rozměrů. A tak bylo nutno vynalézt slovo pandemie.

Z historie jich známe mnoho. Pokud nákaza během svého postupu zahubila několik tisíců populace (třeba tři tisíce z milionu), nebývala zaregistrována ani svými současníky, protože její důsledky nebyly rozlišitelné od běžných výkyvů mortality. Natož aby taková nákaza vešla do historické paměti. Pokud ale nakažlivá nemoc kosila celé desítky procent populace (čtvrtinu, třetinu, ba i skoro polovinu obyvatelstva), zanechávala za sebou civilizační zkázu srovnatelnou s nejstrašnějšími válkami.

Nebezpečí nakažlivých chorob poznali lidé už pradávno. A pradávno pochopili i sám princip nakažlivosti. A podle stupně svých znalostí, zkušeností a civilizačních schopností se snažili dopad takových chorob snižovat. Zprvce se snažili nemocné v mezích svých možností léčit, tedy aspoň tam, kde měli pocit, že léčba má nějakou naději. A zadruhé velmi dávno pochopili princip prevence.

A tak se postupně a paralelně s civilizační vyspělostí začala zvyšovat úroveň hygieny, která běžnou frekvenci přenosu choroboplodných zárodků omezovala. Lidé pochopili i princip sterilizace a dezinfekce (ohněm, převařováním vody – třeba při výrobě piva, užíváním některých minerálů či rostlinných extraktů). A také poznali princip posilování imunity (který je na první pohled v protikladu se zásadami hygieny, ale pokud aktuálně nehrozí konkrétní epidemická vlna, zpravidla funguje). A tak si třeba staří Vikingové vzájemně smrkali a plivali do číší. Ostatně, pokud to lidé nepřeháněli s dokonalostí aseptických opatření zejména u dětí, přirozená imunita mládeže se vždy posilovala samovolně.

Lidé už pradávno poznali, že při běžném životě je nemožné se občasnému výskytu nakažlivých nemocí vyhnout. Byla to daň za život plný společenských kontaktů, daň za dálkový obchod, daň za možnost okusit exotické produkty. A pochopili, že v životě je vždy něco za něco. Při lovu mohl být někdo

pokousán a nakažen divou zvěří, bez zvěřiny by ale strádal. A takto člověk poměřoval míru rizika a míru profitu po tisíce let tisíckrát denně.

Pokud přišly vlny nemocí s vysokou nakažlivostí a vysokou smrtností (ony desítky procent), sahalo se odedávna k extrémním opatřením: k izolaci, k leprosáriím, k vyhnání nakažených z osady. Tak tomu bylo zejména při největších morových ranách starověku a středověku. Ale i v případech, kdy pomřela čtvrtina obyvatel města, dále probíhal základní život, obchod, provozovala se řemesla, konaly se mše. Lidé umírali, společnost ve svých základních parametrech žila dál. A ano, my jsme potomky těch, co to vše přežili.

Dnešní doba ale chystá nové pasti. Jako kdykoli v minulosti, i nyní stále vznikají mutace a variace nejrůznějších původců nemocí. Nebudu teď spekulovat o tom, jestli třeba některé z nich nevznikly lidskou činností, neopatrností či zlou vůlí, protože i bez toho je proces generování nových původců nakažlivých chorob trvalý. Dřív to lidstvo jako celek moc nepálilo (s výjimkou oněch historicky nejničivějších vln). Buď to byla choroba sice s vysokou smrtností, ale omezena na jednu lokalitu, nebo postupovala světem tak pomalu, že se původce nemoci a jeho nositel postupně navzájem adaptovali.

Zatímco ale dříve lidé nové nákazy roznesli po světě za mnoho měsíců nebo několik let, dnes stejný proces trvá v řádu týdnů, a to téměř celoplanetárně. A nejen to. Místní nakažlivé nemoci, na které má lokální populace dlouhodobě vysokou míru imunity (dokonce jde o jistý typ symbiózy, protože původce nemoci si nebude podřezávat pod sebou větve tím, že okamžitě zahubí svého hostitele a přijde tak o zdroj obživy, inkubátor k množení a fungujícího roznašeče), katastrofou nehrozí. Jenže pokud se takový mikrob v dnešním propojeném světě bleskově rozšíří i mezi odlehlou částí populace, která se s ním dosud

nestačila „skamarádit“ a tedy se imunizovat, změní se původně téměř neškodná nákaza na nebezpečného zabijáka. Minimálně do doby, než „zkrotne“.

Svět kolem nás vždy produkoval, produkuje a bude produkovat (zejména ve zvířecí říši) další a další variace mikroorganismů, způsobilých vyvolat nakažlivou nemoc. Nyní se ale každá taková nová nemoc stane rychle „majetkem celého lidstva“. Rychlost šíření bude už navždy u každé nové vlny obrovská. A proto se budou podobné vlny opakovat stále častěji v globálním měřítku. Vstupujeme do nové éry. Do éry nakažlivých nemocí, do éry epidemií a pandemií. Vlastně nebude dne, aby nějaká zrovna neprobíhala. Jedna bude na ústupu, nová na vzestupu. Možná i teď, v těchto chvílích plod divný zase kdesi zraje. Stupeň nebezpečnosti každé takové nové vlny bude velmi odlišný. Vlny se budou lišit mírou nakažlivosti, mírou smrtnosti i mírou stability.

A my se v této éře neustálých epidemických vln budeme muset učit žít. Pochopit, že jinak je třeba reagovat na zcela jedinečnou epizodickou událost, a úplně jinak na novou trvalou situaci. A rozlišovat. Pokud přijde vlna typu A, při které nakažený přenesení nákazu okamžitě na téměř všechny ve svém okolí, a následně polovina z nakažených zemře, budou namísto metody trasování, izolace, karantén, krizových opatření. Pokud přijde vlna typu B, při které jeden nositel nákazy přenesení původce nemoci na několik ze sta lidí, s nimiž se dostane do blízkého kontaktu, a z takto nakažených zemřou dvě až tři tisíce, bude patrně správné volit metody dobře známé z opakujících se sezónních chřipkových vln. Ty ostatně nejsou nic nevinného, každoročně u nás zabijí tisíce lidí. Je nejvýše pravděpodobné, že epidemie kovidu se přes své nesporné tragické stránky podobá spíše druhé z opsaných variant, variantě B. O jejích nuancích klidně ještě bude pokračovat odborná debata. Je ale zřejmé, že

každá z příštích vln bude s mnohem větší pravděpodobností typu B než typu A. A z toho plyne zásadní závěr: Jak se má v nadcházející éře globálních epidemií od základů změnit naše společnost? Změnit trvale a navěky, protože i tyto vlny už budou přicházet trvale a navěky?

Zrušíme už navždy ty ze svých zvyklostí, které zvyšovaly frekvenci sociálních kontaktů? Ty, které z nás dělaly to, čím jsme? Přestaneme volně cestovat, navštěvovat se, pořádát hromadné akce, svobodně podnikat, shromažďovat se, chodit do škol? Podávat si ruce, líbat se a objímat při uvítání a loučení? Už navždy? Budeme už navždy škrtit své hospodářství a společenský život? V naivní představě, že tím vším navěky nakažlivé nemoci z našeho světa zmizí? Zamáváme starému světu a zavedeme nový, aseptický, omyvatelný, bezkontaktní, skafandrový? Zavřeme se navěky do svých ulit? Zbytečně, protože tím jen oslabíme svou imunitu a nemoc si nás stejně najde?

Nebo půjdeme cestou zlepšování zdravotní péče a posilování imunity, přičemž extrémní zásahy do společnosti ponecháme na extrémní případy epidemií s parametry morových ran? A dál budeme normálně žít? V reálném světě s reálnými riziky?

Rozhoduje se právě teď.

Publikováno na serveru Neviditelnypes.cz, 2. dubna 2021

Starý pes špatně štěká?

Václav Klaus

Aby nebylo mýlky, netrápí mne štěkot PSA, ale hrátky, které jsou s námi hrány prostřednictvím matematického modelu, který je nazýván PES. Tento umělý konstrukt (nikoli evolučně vzniklý živočich), který by měl jedním číslem vyjadřovat sílu epidemie covidu (a její nebezpečnost), vznikl mezi matematiky, datovými „odborníky“ a ajťáky. Nebyl založen na jakékoli medicínské či epidemiologické teorii, nevycházel z empirických studií, nikdy nebyl „testován“, nebyl založen na žádné testovatelné (a proto vyvratitelné či potvrditelné) hypotéze.

Někteří z nás jeho zcela nekonzistentní strukturu kritizovali od samého počátku (např. já v článku „Nestrašte nás PSEM“, *idnes.cz*, 8. 12. 2020). V dopise ministru Blatnému (z 5. 1. 2021) jsem panu ministrovi dokonce napsal, že „PES je dezinformací par excellence“. Přesto nikdy nikdo – z nomenklaturních epidemiologů či virologů či imunologů – tento systém veřejně nevyšvětloval, nehájil a neobhajoval. Zaregistroval jsem i několik dalších nesouhlasných reakcí, ale bylo jich málo. Nikdo se asi nechce podrobně zabývat komplikovanými detaily tohoto konstruktů.

Myšlenkou vznešeně vypadajícího PSA bylo dodat argumentaci vlády jakousi vědeckost. Vláda se navíc leckdy mohla chtít tvářit, že by to či ono dělala třeba i jinak, ale bohužel nemůže, protože čísla PSA jsou neúprosná! To byla původní idea.

Měla to být i pomoc občanům, aby mohli lépe odhadovat, co mohou očekávat.

První dílčí změna konstruktů PSA byla provedena v lednu – opět bez jakékoli diskuse. Bylo pouze oznámeno, že je „nový“ PES lepší. Teď jsme dostali podobně strohé sdělení, že má v nejbližších dnech hlavní hygienička Svrčinová představit nového PSA.

Stávající systém je podle ní nastaven na jiný virus, než je agresivnější britská mutace. To je naprosto absurdní výrok. Starý PES neměl žádnou souvislost s typem koronaviru. Stejně jako teploměr, který měří teplotu člověka při jakékoli nemoci, měl jednoduchým způsobem vyjadřovat nebezpečí epidemie v tom kterém momentu. Problém se ale ukázal být v něčem jiném. Paní hlavní hygienička (a její šéfové na Ministerstvu zdravotnictví) nebyli spokojeni s tím, jak a kdy PES štěká. Oni ale nechtějí změnit PSA, oni chtějí – mohu-li pokračovat v použité paralele – posunout červený bod zvýšené teploty z 37°C na 36,5 nebo dokonce na 36.

Číselná hodnota PSA už téměř poslední dva měsíce ukazovala 4. stupeň a poslední dny dokonce 3. stupeň. Karanténní opatření však zůstávala na 5. stupni. Ministr Havlíček řekl: „Stav se lepší, ale rozvolňovat ještě nelze“. Čili hodnoty systému PES jsou bezcenné? Proč se o ně celé měsíce vláda opírala? Je to však všechno absurdní. Možná je úplně zbytečné to vážně analyzovat, resp. brát to vážně.

Je evidentní, že se připravuje nový model výpočtu, který bude dávat horší hodnoty. Asi abychom nemohli po vládě chtít omezení karanténních opatření. Síla (a až přílišná srozumitelnost) PSA byla v tom, že to bylo jedno číslo. Paní hlavní hygienička ale teď řekla, že „rozhodující už nebude číselné skóre“, neboli že to zase to začnou verbálně interpretovat – podle svého rozumu, nikoli podle rozumu PSA.

Hlavní efekt PSA tím končí. Je to přiznání, že zobecnit analýzu epidemie na jedno číslo není možné (což je výklad, který bych bez jakékoli polemiky přijal), nebo je to arogantní sdělení vlády (a hygieny), že si to stejně budou řešit, jak se jim bude líbit.

Publikováno na serveru Neviditelnypes.cz, 3. dubna 2021

Covid-19: odborníci se předvedli

Jiří Weigl

Epidemie nemoci Covid-19, zdá se, potvrzuje všeobecnou nedůvěryhodnost a neschopnost politiků, kterýžto obraz je dlouhodobě šířen ve veřejném prostoru. Na jejich selhávání proto není pro běžného občana nic překvapivého. Zajímavější je, jak průběh pandemie u nás odhalil neschopnost a nedůvěryhodnost tzv. odborníků, kterým naši politici vládu nad zemí v éře Covidu-19 fakticky předali.

Zatímco tváře ministrů zdravotnictví se měnily více než často, osoby údajně renomovaných expertů, podle jejichž doporučení se boj s pandemií řídil, zůstávají až na drobné výjimky stejné. Výsledkem jejich působení je jednoznačný neúspěch a blamáž, který neskončil úplnou katastrofou jenom proto, že systém zdravotnictví je historicky i v mezinárodním srovnání velmi robustní a byl schopen ustát i vrcholy epidemie.

Ostatní souvislosti jsou však deprimující. Země je dlouhodobě paralyzována a ničena dlouhodobými uzávěrami a omezeními, která evidentně neměla na šíření epidemie žádný podstatný účinek, přestože svou délkou a tvrdostí značně přesahovala poměry v okolních zemích. Naše země přesto zaznamenala na počet obyvatel výjimečně vysoká čísla jak nakažených, tak i mrtvých. Je zjevné, že nemoc postupovala společností volně bez ohledu na tato sebepoškozující údajně protiepidemická opatření. Příkladem budiž současné postupné šíření epidemie

ze západu na východ republiky bez ohledu na omezení pohybu přes hranice okresu a všechny další restriktce. Počty nakažených dnes klesají, ale nikoliv v důsledku nesmyslných zákazů, ale kvůli tomu, že nemoc a očkování již prodělaly milióny lidí a populace se blíží ke stavu promoření virem SARS-CoV-2.

Žádného z expertů však tento zjevný debakl nepřiměl k sebereflexi. Smysl a účinek opatření devastujících ekonomiku i společenský život nebyl nikdy kriticky zhodnocen, nebyly učiněny žádné pokusy o jejich racionální korekci. Naopak. Jakákoliv kritika byla označena za šíření dezinformací, její autoři umlčování a postihování a na kladené otázky nikdy nebylo vážně reagováno. Slovní odborníci se zjevně dopouštěli manipulace s daty a permanentně veřejnost zastrašovali, aby nakonec sami byli nuceni v praxi ignorovat své ukazatele a doporučení, která před tím s velkou slávou vyhlášovali a jimiž ospravedlňovali likvidační opatření. Příkladem je zprofanovaný PES nebo žonglování s denními počty nakažených.

Tvrzení, že nebytí lockdownů a zrušení školní docházky, situace by byla daleko horší, jímž se tito „experti“ hájí, nemůže obstát při pohledu na země, kde školy, kultura i restaurace po celou dobu fungují a počty nakažených dosahují zlomku českých čísel. Chtějí nám snad říci, že bychom byli ve srovnání s dneškem dvojnásobně nejhorší na světě? Proč?

Přesto nám tito „odborníci“ se stejnou suverenitou nadále bez uzardění říkají, že nás budou další měsíce dusit pod nesmyslnými respirátory a nutit permanentně absolvovat zbytečně drahé testy kvůli neškodným a nevyhnutelným společenským kontaktům a že se k normalitě život nikdy už vrátit nemůže. Oni to prý vědí. Na základě čeho bychom jim to měli věřit. Svou expertízu již předvedli dostatečně.

Nespokojená veřejnost požaduje, aby politici nesli za svou neúspěšnou politiku odpovědnost. Spočívá především v tom,

že alibisticky svěřili rozhodování o celospolečenských problémech nikomu neodpovědným lidem s parciálními pohledy na věc a nedokázali krizi s nadhledem a s přihlédnutím k celospolečenským prioritám politicky řídit. Covid-19 a selhání tzv. expertů by mělo vést občany k vystřízlivění z nadějí ve vládu odborníků, kterou nám někteří obchodníci s teplou vodou tak rádi nabízejí.

14. dubna 2021

Část D

Příloha: Dopisy Václava Klause ministrowi zdravotnictví Janu Blatnému

Dopis Václava Klause ministroví zdravotnictví Janu Blatnému

V Praze dne 1. prosince 2020

Vážený pane ministře,

dosud jsem neměl příležitost setkat se s Vámi osobně, a je mi proto líto, že naše první vzájemná komunikace musí mít následující podobu. Přesto mi dovoluji, abych Vám popřál ve Vaší nové funkci úspěch. Občanům České republiky přeji, aby měli z Vaší práce užitek. Zrovna teď je to mimořádně důležité.

Musím se ale zásadně a kategoricky ohradit proti tomu, že mne oficiální stránky Vašeho úřadu – v rubrice „Dezinformace o covid-19“ – zařazují mezi autory „výrazných výroků a silných prohlášení“, které údajně slouží k podpoře „dezinformací a konspiračních teorií“. Žádám, abyste mi tento nepřijatelný útok vysvětlil, abyste dotýčný text nechal ze stránek Ministerstva zdravotnictví odstranit a abyste z této nehoráznosti vyvodil patřičné důsledky.

Jako ministr a člen vlády jste politikem. A jako politik máte samozřejmě nárok na své politické názory a na hodnotící soudy jiných politických názorů. Nikdy by mne nenapadlo takový nárok zpochybňovat. To patří k politice. Zde ale nejde o Váš názorový polemický soud, ale o informaci zveřejněnou na oficiální platformě ústředního orgánu státní správy České republiky.

Je nepřijatelné, aby webové stránky ministerstva sloužily k napadání, k dehonestování a k nepodloženým nařčením ne-

jen člověka, který byl dvakrát předsedou vlády a dvakrát prezidentem republiky, ale jakéhokoli jiného občana. A je úplně irelevantní, zda ony urážlivé věty sepsali a na ministerský web vyvěsili jeho úředníci, nebo snad dokonce nějaká najatá aktivistická organizace. Oficiální stránky Ministerstva zdravotnictví jsou relevantní úřední cestou ke komunikaci s veřejností a musí být chápány jako výraz oficiálního postoje Vašeho úřadu.

Rozumím tomu, že za několik dnů strávených v nové funkci nemusíte mít přehled, co všechno se jménem Vašeho úřadu koná. Po této své informaci ale očekávám, že politováníhodnou věc napravíte a zajistíte, aby se v budoucnu neopakovala.

Se srdečným pozdravem

Václav Klaus

Vážený pan

Doc. MUDr. Jan Blatný, Ph.D.

ministr zdravotnictví

Ministerstvo zdravotnictví České republiky

Palackého náměstí 375/4

128 01 Praha 2

Dopis Václava Klause ministroví zdravotnictví Janu Blatnému

V Praze dne 5. ledna 2021

Vážený pane ministře,

děkuji za Váš dopis, kterým odpovídáte na můj protest proti tomu, že mne oficiální stránky Vašeho úřadu zařazují mezi autory výroků, které slouží k podpoře „dezinformací a konspiračních teorií“. Žádal jsem, aby bylo toto tvrzení ze stránek Ministerstva zdravotnictví odstraněno.

Odstaněno nebylo. Došlo pouze k velmi neseriózní změně nadpisu této části stránek Vašeho ministerstva. V původní verzi, na kterou jsem reagoval, bylo jejím nadpisem „**Znamé osobnosti často propagují dezinformace**“ (s tím, že za tyto osobnosti jste označovali epidemiologa prof. Berana a mne). V nové verzi se po mém protestu objevil nadpis „**Výroky známých osobností jsou zneužívány pro propagaci dezinformací**“. Nejdříve jsem tedy dezinformace „propagoval“, později byly mé výroky „zneužívány“. Obojí je nesmysl. Mimo jiné není nijak argumentováno, kdo, kdy, jak a které mé výroky eventuálně zneužíval. Tuto metodu zbavení se sporu považuji od Vašeho ministerstva za zcela neseriózní.

To je však menší problém. Zásadně odmítám a za nepřijatelné považuji používání účelové slova **dezinformace**. Nic jako dezinformace neexistuje. To je pouze módní pojem naší a evropské současnosti. Ve skutečnosti jde o legitimní, jakkoli proti-

chůdné či odůvodněné názory a postoje lidí, odrážející přirozeně vznikající odlišné úhly pohledu.

Slovo dezinformace je výrok užitečný pro totalitní společnost, v níž existuje jen jedna povolená pravda a všechno další je dezinformací, jejíž formulování a rozšiřování je namířeno proti základům této totalitní společnosti. Slovo dezinformace proto nemůže být součástí debaty o pravdě a nepravdě. Samo o sobě nemá smysl. Jeho užívání v našem dnešním kontextu je v podstatě akceptací konspiračních (či spikleneckých) teorií, které sugerují veřejnosti, že je obětí organizované dezinformační kampaně.

Nemohu v žádném případě souhlasit ani s Vaší tezí, že Vám „jistě dávám za pravdu, že se v mediálním světě šíří množství nepravdivých informací spojených s onemocněním Covid-19“. **Nikoli, v tomto Vám za pravdu nedávám.** Existují „pouze“ různé názory na covidovou epidemii a její řešení. Kritériem pravdy není v tomto ohledu názor Ministerstva zdravotnictví, a už vůbec ne agentury Semantic, která z Vašeho pověření (a za peníze daňových poplatníků) zcela voluntaristicky vyhodnocuje veřejně vyslovované názory. Tento specifický „outsourcing“ odpovědnosti Vašeho ministerstva by měl být právně posouzen vládou či parlamentem. Není náhodou, že najednou nemluvíte o osobách, osobnostech či odbornících, ale o „dezinformačních webech“ jako o nesporně existující věci. My, občané České republiky, definici a charakteristické rysy dezinformačních webů neznáme. Toto adjektivum je svévolně používaným nástrojem diskreditace názorů, které se liší od názorů oficiálního mainstreamu.

Usmívám se, že – jak píšete – „nebylo záměrem Vás nějak poškodit“. Daleko více než mne poškozují postoje agentury Semantic (či Centra proti terorismu a hybridním hrozbám) klima a atmosféru života v České republice. Nedělejte ze mne oběť

dezinformačních webů, těmi já jsem nijak poškozen nebyl. Zajímavé je, že bez jakékoli citace říkáte, že byl můj „výrok využíván k podpoře šíření nepravdivých informací“. Který můj výrok?

Dezinformace (či spíše manipulaci lidí) bych hledal někde jinde. Vážený pane ministře, nevěřím Vám, když píšete, že „cílem nás všech je, abychom se co nejdříve vrátili zpět do běžného života“. A že jsou k tomu nezbytné „pravdivé informace“. Kdyby to byla pravda, nemohl by Váš úřad zakládat svou proticovidovou politiku na systému PES, který svou absurdní konstrukcí s pravdivostí informací nic společného nemá. **PES je dezinformací par excellence.**

Mám strach, že Vaše ministerstvo dostatečně neregistruje kritická stanoviska k systému PES. Nemám k dispozici všechny vážné kritiky tohoto systému, zasílám Vám proto alespoň výčet těch, které považuji za závažné:

Klaus, V., Nestrašte nás PSEM, iDNES.cz, 8. 12. 2020 (i www.klaus.cz);

Karel, T. a kol., Nevhodná interpretace a použití indexu rizika v systému PES způsobí dlouhodobé a závažné ekonomické dopady, Fakulta informatiky a statistiky VŠE Praha, www.mode.vse.cz, 6. 12. 2020;

Ševčík, M. a kol., PES ničí životy statisícům zdravých spoluobčanů a nemocným nepomáhá, Národohospodářská fakulta VŠE Praha, Parlamentní listy, 24. 12. 2020;

Beran, J., Co mají společného Alleeho efekt, efektivní altruismus, PES a MESS?, publikováno pod názvem „Epidemie bez epidemiologů“, Mladá fronta DNES, 2. 1. 2021.

Ve čtvrtém z těchto textů si mohli čtenáři přečíst i to, že systém PES formulovalo „široké portfolio odborníků“, z nichž „nikdo nemá lékařské vzdělání a nikdy se nezabýval infekčními nemocemi“. Je to dezinformace? Nebo je to náhodou pravda?

Musím Vám, vážený pane ministře, v závěru svého psaní jednoznačně říci, že Vaše závěrečná věta: „Pevně věřím, že jsem Vám tímto poskytl dostatečné vysvětlení“ pro mne přesvědčivá není.

Se srdečným pozdravem a s nadějí, že nad námi „dezinformace“ nezvítězí

Václav Klaus

Vážený pan

Doc. MUDr. Jan Blatný, Ph.D.

ministr zdravotnictví

Ministerstvo zdravotnictví České republiky

Palackého náměstí 375/4

128 01 Praha 2

Rozum proti kovidové panice, Institut Václava Klause 2021.

Institut Václava Klause se centrálním tématem naší doby – tématem Covidu a jím vyvolanými plošnými restriktivními, karanténními opatřeními – zabývá nepřetržitě od okamžiku příchodu epidemie do naší země, tedy od počátku roku 2020. Již v dubnu 2020 IVK vydal knihu *Karanténa*, v srpnu následoval sborník ekonomických textů *Ekonomické aspekty koronakrize* a v závěru roku publikoval Václav Klaus knihu *Karanténa 2.0*.

Nová kniha **Rozum proti kovidové panice** je sborníkem textů předních osobností české medicíny ale i společenskovedního světa. Skupinu autorů spojuje klidný, racionální a paniku nešířící přístup k tématu; nepřítomnost ambicí zneužít tohoto tématu k jakýmkoli svým vlastním politickým, akademickým či byznysovým výnosům a efektům; hledání rozumného přístupu politiky a zdravotnictví nejen k nemoci jako takové, ale i k odvrácené straně rozsáhlých plošných restrikcí a odmítání spikleneckých a konspiračních teorií vzniku epidemie.

Do knihy svými texty přispěli Václav Klaus, Jiří Beran, Jan Pirk, Pavel Kolář, Cyril Höschl, Roman Šmucler, Jan Žaloudík, Pavel Bém, Vladimír Čížek, Aleš Franc, Miroslav Macek, Vít Mareček, Vladimír Pikora, Lukáš Pollert, Michal Semín, Jan Skopec, Jaroslav Svoboda, Aleš Valenta, Jiří Weigl a Petr Winkler.

208 stran, 290 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

Vydává Institut Václava Klause
Šárecká 29, 160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Speciál Newsletteru
Datum vydání: 26. 4. 2021